

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

43. ČÍSLO / XII. ROČNÍK

8 Kč (11 Sk)

24. ŘÍJNA 2004

Z obsahu:

Píseň o královně

Katecheze Jana Pavla II.

6. října 2004

- strana 2 -

Eucharistie

v pravoslavné církvi

Působení Ducha Svatého

- pravoslavná tradice

- strana 4 -

Žít mši svatou

Průběh mešní oběti

- strana 5 -

Já v Tobě a Ty ve mně

Vyznání jednoho kněze

- strana 7 -

Na cestě za celkovým

uzdravením

Mnoho lidí trpí, jsou

obtíženi, zraněni -

a hledají uzdravení

- strana 9 -

Svatý Jan Kapistrán

- strana 10 -

Blahoslavený Karel I.

je vzorem pro evropské

politiky

- strana 11 -

Morálka musí mít

přednost

Rozhovor s PhDr. Ra-

domírem Malým, kan-

didátem do Senátu

- strana 12 -

Matka Boží

Rainero Cantalamessa

- strana 13 -

**Informace o předplatném Světla na rok 2005
byly uvedeny v minulém čísle na str. 16**

Píseň o královně

Sladký ženský portrét, který nám byl představen, tvoří druhý obraz diptychu, z něhož se skládá žalm 44, jasný a radostný svatební zpěv, který nám liturgie nešpor předkládá ke čtení. A tak když jsme rozjímali o králi, který se chystá slavit svatbu (srov. v. 2–10), nyní se náš zrak obrací k postavě královny nevěsty (v. 11–18). Tato svatební perspektiva nám dovoluje věnovat žalm všem manželským pářům, které prožívají s intenzitou a vnitřní svěžestí své manželství, znamení *velkého tajemství*, jak nám napovídá svatý Pavel, onoho tajemství lásky Otce k lidstvu a Krista k jeho Církvi (srov. Ef 5,32). Nicméně žalm otevírá hlubší horizont.

Na scéně je totiž hebrejský král a z toho hlediska následná židovská tradice z něho vyčetla profil davidovského Mesiáše, zatímco křesťanství přetvořilo hymnus na zpěv ke Kristově počtě.

Povolána z cizí země

Nyní se tedy naše pozornost upře k profilu královny, kterou dvorní básník, autor žalmu (srov. Ž 44,2), líčí s velkou jemností a citem. Označení fénického města Týru dovoluje předpokládat, že se jedná o cizí princeznu (srov. v. 13). Tím nabývá zvláštního významu výzva, aby zapomněla na národ a otcovský dům (srov. v. 11), z něhož se princezna musela vzdálit.

Povolání k sňatku je životní zvrat a mění stav, jak vyplývá již z knihy Genese: *Opustí člověk svého otce a svou matku a spojí se se svou manželkou a ti dva budou jedním tělem* (Gn 2,24). Královna nevěsta nyní postupuje se svým svatebním průvodem, nesoucím dary, vstříc králi, který je okouzlen její krásou (srov. Ž 44,12–13).

Žalmista opěvuje ženu s náležitým důrazem: ona je *v plné kráse* (v. 14) a tato vznešenost je vyjádřena svatebním šatem, celým utkaným ze zlata a obohacným vzácnými výšivkami (srov. v. 14–15).

Odlesk božské krásy

Bible miluje krásu jako odlesk nádhery samotného Boha; také šaty se mohou povznést až k tomu, že jsou znamením vnitřního zářivého světla, nevinnosti duše.

Napadá nás na jedné straně paralela s nádhernými stránkami Písně písní (srov. Pís 4 a 8), na druhé straně se scénou z Apokalypsy, která popisuje *svatbu Beránka*, tj. Krista, se společenstvím vykoupených, přičemž zdůrazňuje symbolickou hodnotu svatebních šatů: *Nadešla Beránkova svatba, jeho nevěsta*

se připravila. Bylo jí dáno, aby se oblékla do skvělého bílého kmentu, kmentem jsou dobré skutky svatých (Zj 19,7–8).

Vedle krásy se vyzvedá také radost, která vyzařuje ze slavnostního průvodu *panen, jejich družek, družiček*, které doprovázejí nevěstu s *radostným jásotem* (srov. Ž 44,17–18). Upřímná radost, daleko hlubší než obyčejná veselost, je výrazem lásky, která má účast na blahu osoby milované upřímným srdcem.

Potomstvo – plod manželství

Nyní podle závěrečných blahopřejných slov se rýsuje jiná skutečnost, založená radikálně v manželství: plodnost. Je zde totiž řeč o *synech a pokoleních* (srov. v. 17–18). Budoucnost, a to nejen dynastie, ale lidstva se uskutečňuje právě proto, že manželský pár přináší světu nové tvory.

To je téma aktuální pro dnešní dny na Západě, často neschopném předat vlastní život budoucnosti skrze potomstvo a zajistit ochranu nových tvorů, kteří jsou pokračováním civilizace národů a uskutečňují dějiny spásy.

Nevěsta Maria

Mnozí církevní Otcové, jak je známo, četli portrét královny tak, že ho aplikovali na Pannu Marii, počínaje vstupní výzvou: *Slyš, dcero, pohleď a poslouvej* (v. 11). Děje se tak např. v homilii o Matce Boží od Krisippa Jeruzalémského, Kapadočana, který byl v Palestině jedním z mnichů iniciátorů monastýru svatého Eutymia, a když se stal kně-

Jan Pavel II. při generální audienci 6. října 2004

zem, byl kvardiánem Svatého Kříže v bazilice Anastasis v Jeruzalémě.

„Tobě adresuji svou řeč“ – říká a obrací se na Pannu Marii – „tobě, která máš odejít jako nevěsta k velkému vladaři; k tobě se obrací moje řeč, k tobě, která máš počít Boží Slovo způsobem, který je znám Jemu... *Slyš, dcero, pohleď a naslouvej*. Uskutečňuje se totiž šťastné proroctví o vykoupení světa. Naslouvej, a to, co uslyšíš, povzneš své srdce... *Zapomeň na svůj národ, na svůj otcovský dům*, nevěnuj pozornost pozemskému příbuzenstvu, protože budeš přetvořena na nebeskou královnu. Slyš“ – říká – „jak tě miluje ten, který je Stvořitel a Pán všech věcí. Neboť *sám král touží po tvé kráse*: Sám Otec si tě vezme za vlastní nevěstu; Duch připraví všechny podmínky, které jsou potřebné pro tento sňatek... Nemysli si, že porodíš lidské dítě; *vždyť on je tvým pánem, před ním se skloň*. Tvůj Stvořitel se stal tvým dítětem; počneš ho a s ostatními se mu budeš klanět jako svému Pánu“ (Testi mariani del primo millenio, I, Řím 1988, s. 605–606).

Bolletino Vaticano 6. 10. 2004

Mezititulky redakce Světla

EDITORIAL

Vstoupili jsme do Roku Eucharistie, který je po Roku Svatého růžence jakoby druhou velkou ozvěnou Milostivého léta, velké vstupní brány do třetího tisíciletí. V Mariině škole, do které jsme vstoupili v Roku Svatého růžence, máme nyní postoupit do nejvyšší třídy, prohlubovat své poznání a svou úctu k nejvyššímu a ústřednímu tajemství naší víry a zdroji všech milostí a prokázat tak svou křesťanskou zralost před Bohem i před světem, který strádá tolika bolestnými neduhy. Ty nemůže uzdravit nikdo jiný než Ježíš Kristus, přebývajícím mezi námi v Eucharistii. Jeho poselství nejsme schopni přinést světu přesvědčivě, pokud v nás samých naší vinou nebude Eucharistie přinášet své zjevné a viditelné plody.

Těmito plody jsou od samého počátku především láska a jednota. I když jsou

to věci rozlišné, nikdo nemůže popřít, že bez lásky není jednota a bez jednoty není lásky.

To by byl opravdu velký plod eucharistického roku, kdybychom z něho vyšli vnitřně sjednoceni v opravdové lásce.

Je to problém, který nás trápí již řadu let: jak dosáhnout vnitřní jednoty a vzájemného porozumění mezi skupinami, které mají odlišné a někdy přímo nesmiřitelné postoje a názory. Problém je to obtížný už proto, že se rozcházejí v představách, co je to jednota. Ten, kdo chce odvodit, že může jednat a smýšlet po svém, dovolává se práva na pluralitu a toleranci. A když pak chce vinu za nejednotu svalit na druhé, mluví o polarizaci. Polarizace je poměrně mladé slovo. Ale ačkoliv bylo

Pokračování na str. 13

Zrádný neduh

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Celník se vrátil ospravedlněn, a ne farizeus

Mnoho lidí přichází za božským mistrem, aby u něho našli uzdravení od svých tělesných nemocí. On však nepřišel uzdravovat jen nemoci těla, daleko více mu leží na srdci uzdravení od nemoci srdce a duše. Patří k nim neduh, který je obzvláště zrádný tím, že postiženého nijak neobtěžuje, naopak, je pro něho zdrojem klamného uspokojení, protože ho pokládá dokonce za svou přednost a vůbec si přitom neuvědomuje, jak těžce porušuje spravedlnost a lásku k Bohu i k bližním. Je to pýcha a sebeláska. Protože před tímto neduhem nikdo není uchráněn, pros Ducha Svatého, aby otevřel tvé srdce a pomohl ti dospět k pravému sebepoznání.

Nemoc, o kterou jde, ti Pán nepopisuje slovy, ale konkrétním příkladem. Vidiš ji na farizeovi, který sebevědomě prošel chrámem a postavil se před Hospodinův oltář. Proč přišel? Chce říct Bohu, jak velice je spokojen sám se sebou. Nemá nic, oč by prosil, a pokud děkuje, pak jen za velké uspokojení z vědomí, že není jako ostatní lidé.

Možná, že při pohledu na farizea máš pokušení poděkovat Bohu, že nejsi jako on. Podívá se však lépe, kdo to tu vlastně stojí. Nepoznáváš v něm sám sebe?

Přijmi vědeckě tuto příležitost podívat se na sebe stejně kriticky, jako se díváš na druhé. Jen tak můžeš poznat, zda nejsi zasažen zrádnou samolibostí, která tě nepozorovaně nahlodává. Jen se rozpomeň, kolikrát podléháš sklonu posuzovat druhé tím, že je srovnáváš sám se sebou a vyhledáváš na nich chyby, které mají zlepšit tvůj vlastní obraz.

Radost, kterou nabízí sebeláska, je velice opojná. Umí tě uvést do klamného snu. Zdá se ti v něm, jako bys toho, k čemu ses v přechodném nadšení rozhodl, již tímto rozhodnutím dosáhl. Vidiš se již předčasně tam, kam bys měl teprve vykročit. A i když vykročíš, rychle ztrácíš ze zřetele, že to, co jsi ušel, má velmi daleko k tomu, co ještě zbývá ujit.

Ospravedlnění nespočívá v tom, že máš o sobě dobrý pocit. Skutečnou radostí tě může naplnit jen poznání a přiznání pravdy. Skutečně dobrý pocit můžeš zakusit, až budeš ospravedlněn, protože se ti dostalo odpuštění. Ale odpuštění přepokládá upřímné přiznání.

Farizeovo pokušení není pokušení vlažných a průměrných věřících. Je to spíše nástraha, kterou nepřítel chystá pro ty, kteří se řadí k těm lepším, až vzorným katolíkům. Čím delší je tvůj výčet všeho, co záslužného jsi udělal, děláš a chys-

táš se udělat, tím méně místa ti zbývá na výčet toho, co jsi udělal, a neměl udělat, a co jsi měl udělat, ale neudělal. I kdybys měl dojem, že si nemůžeš uvědomit nic, co by sis musel vyčítat, měj na paměti, že sebeláska, příliš zvyklá stále zkoumat na dálku slabosti a chyby druhých, při pohledu zblízka na sebe samého vykazuje silnou tupozrakost a není schopná rozeznat, kolik nedobrého a vlastně bezcenného nosíš přímo v sobě, ve svém vlastním srdci.

Nezakládáš si už na tom, že jsi křesťanem mezi tolika neznabohy? Měla by tě spíše naplňovat bázeň, že se ti křtem dostalo nezaslouženého daru, se kterým ses stále ještě nenaučil nakládat tak, jak to od tebe Pán očekává. Imponuje ti, že patříš k tomu či onomu vybranému společenství, a druzí k němu nepatří? Zamyšlí se nad tím, zda ti nevyhovuje tato společnost, protože ti to svým způsobem imponuje a lichotí. Necítíš se nadřazen nad jiné, protože znáš, co oni neznají? To můžeš nejlépe poznat podle toho, když jejich otázky vyvolávají u tebe netrpký úžas nad jejich nevědomostí, a odpovídáš jim způsobem, který je více ponižuje než obohacuje, aniž si to uvědomuješ.

Nezakládáš si na tom, že sis uložil modlitby a pobožnosti, které druzí nekonají? Vystavuješ se nebezpečí, že právě proto nemají před Bohem žádnou cenu. Uvaž toto: Kterou z těchto tvých předností, na kterých si zakládáš, se mohl prokázat zločinec, kterého ukřižovali spolu s Ježíšem? A přece mu stačila jediná věta: *Pane, rozpomeň se na mě, až přijdeš do svého království*,⁽¹⁾ a Ježíš mu přede všemi přítomnými slíbil, co ještě nikomu neslíbil. Nebyla jeho modlitba totožná s modlitbou, kterou docela v zadu přednáší Bohu celník, který se ani *neodvažuje pozvednout oči k nebi* a jen se pokorně modlí: „Bože, smiluj se nade mnou hříšným“?

Nespoléhej na to, že budeš moci jednou Bohu vypočítávat na své ospravedlnění, kolik bylo těch, kteří se s tebou podle tvého soudu nemohli ani srovnávat. Oni všichni naopak mohou proti tobě vystoupit jako žalobci, žes jimi ve skrytu srdce pohrdal a nadřazoval se nad ně. Je vůbec někdo, nad koho by ses mohl vyvyšovat? I ten nejposlednější může mít při všech svých zavrženíhodných záporných stránkách jednu rozhodující přednost: jasné vědomí, že žádnou přednost nemá, a proto nespolehá na své zásluhy, ale na Boží lásku a slitování. Nic není Bohu milejší nad toto přiznání. *U Boha neplatí stranictví. Kdo mu slouží z celého srdce, ten je Bohu milý.*

Blízko je Hospodin těm, kdo mají zkrroušené srdce. Ať to slyší pokorní a radují se.⁽²⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Lk 24,32; ⁽²⁾ resp. žalm 34

Liturgická čtení

1. čtení – Sir 35,15b–17.20–22a (rec. 12–14.16–18)

Protože Pán je spravedlivý Bůh, nestraní nikomu. Není na straně proti chudákovi a vyslyší modlitbu utištěného. Nepohrdne sirotkovou prosbou ani vdovou, když vylévá svou stížnost. Tíseň utlačeného se skončí, křik ubohého se utiší. Modlitba chudého proniká oblaka a nezastaví se, dokud tam nedojde. Nevzdálí se, dokud Nejvyšší nezakročí, nerozsoudí spravedlivě a neobnoví právo.

2. čtení – 2 Tim 4,6–8.16–18

Milovany! Já už mám prolít v obět svou krev, chvíle, kdy mám odejít, je tady. Dobrý boj jsem bojoval, svůj běh jsem skončil, víru jsem si uchoval. Teď už mě jen čeká věnec spravedlnosti, který mi v onen den přede Pán, spravedlivý soudce. A nejen mně; stejně tak i všem, kdo s láskou čekají na jeho příchod. Při mé první obhajobě nikdo se mě nezastal, všichni mě opustili. Kéž je jim to odpuštěno! Avšak Pán stál při mně a dal mi sílu, abych plně hlásal evangelium a aby ho slyšeli lidé ze všech národů. A tak jsem byl vysvobozen ze lví tlamy. Pán mě vysvobodí ode všeho zlého a zachrání pro své nebeské království. Jemu buď sláva na věčné věky! Amen.

Evangelium – Lk 18,9–14

Některým lidem, kteří si na sobě zakládali, že jsou spravedliví, a ostatními pohrdali, řekl Ježíš toto podobství: „Dva lidé šli do chrámu, aby se modlili, jeden byl farizeus a druhý celník. Farizeus se postavil a modlil se v duchu takto: ‚Bože, děkuji ti, že nejsem jako ostatní lidé: lupiči, podvodníci, cizoložníci nebo i jako tahleten celník. Postím se dvakrát za týden, odvádím desátky ze všech svých příjmů.‘

Celník však zůstal stát v zadu a neodvažoval se ani pozdvihnout oči k nebi, ale bil se v prsa a říkal: ‚Bože, buď milostiv mně hříšnému.‘

Říkám vám: Celník se vrátil domů ospravedlněn, ne však farizeus. Neboť každý, kdo se povyšuje, bude ponižen, a kdo se ponižuje, bude povýšen.“

Eucharistie v pravoslavné církvi

Působení Ducha Svatého - pravoslavná tradice

Římskokatolická teologie nabízí velká bohatství, nevyčerpala však zcela tajemství a ani to nemohla udělat. Přinejmenším v minulosti jí scházely jeden aspekt: dát Duchu Svatému místo, které mu v Eucharistii patří, abychom ji mohli správně porozumět... Východní liturgie připisovaly vždy Duchu Svatému zvláštní zásah pro uskutečnění skutečné přítomnosti Ježíše Krista na oltáři dokonce až do té míry, že kladly vlastní okamžik proměnění do epikleze a nikoliv do slov proměňování (tato nauka vznikla později a byla po obrazoborectví pozastavena). V anafore, která podle východní tradice pochází od svatého Jakuba a používala se v antiošské církvi, se vyzývá Duch Svatý těmito slovy: „Sešli na nás a na tyto dary, které jsme Ti přinesli, svého Ducha svatosti, Pána a Dárce života, který vládne s Tebou, Bože Otče, a s Tvým jednorozeným Synem. On vládne věčně Tobě roven a jedné podstaty. On mluvil skrze Zákon a Proroky a Nový zákon; u Jordánu se zjevil v podobě holubice a sestoupil na našeho Pána Ježíše Krista a setrval na něm. O Letnicích v podobě ohnivých jazyků sestoupil na apoštoly. Sešli, ó Pane, na nás a na tyto dary, které jsme Ti přinesli, svého třikrát svatého Ducha, aby tento chléb svým svatým a slavným příchodem posvětil a učinil svatým Tělem Kristovým (Amen), a tento kalich učinil drahocennou Kristovou Krví (Amen).“

To je skutečně více než jen prosté vyzvání Ducha Svatého, to je širší pohled, který proniká celé dějiny spásy a umožňuje odhalit novou dimenzi eucharistického tajemství. Když vycházíme ze slov nicejsko-cařihradského vyznání víry, které definuje

Ducha Svatého jako toho, „který mluvil ústy proroků“, rozšiřuje se perspektiva natolik, že ukazuje pravé vlastní „dějiny“ Ducha Svatého. On ustavičně konal své dílo, když šlo o to, darovat život. Na počátku byl Adam by-

řejnost živá Církev. Pokaždé je to Duch Svatý, který způsobuje rozdíl v kvalitě života a dějin spásy. Eucharistie přivádí tuto řadu zázračných zásahů k naplnění. Duch Svatý, který o Velikonocích vnikl do hrobu, aby

ale bude mluvit to, co uslyší... On mě oslaví, protože z mého vezme a vám to oznámí (Jan 16,13-14). Proto není možno od sebe oddělovat a ještě méně stavět proti sobě Ježíšova slova - *Toto je mé tělo*, a slova epikleze „Sešli svého Ducha na tyto dary a posvěť je, aby se staly tělem a krví našeho Pána Ježíše Krista.“

Volání po jednotě mezi katolickými a pravoslavnými bratry odpovídá samotnému hlubokému eucharistickému tajemství. I když nutně připomínka a vložení vyzvání Ducha Svatého se dějí v rozdílných okamžicích (pro lidi je nemožné vyjádřit toto tajemství v jediném okamžiku), jejich jednání je v každém případě společné. Účinek přichází

bez života, utvořená z hlíny země, ale byl mu vdechnut dech života a stal se živou bytostí. Když přišel čas, aby byl povolán k životu Nový Adam, je to opět Duch Svatý, který zastíní Marii, aby v ní daroval život Zachránci. Také v horní místnosti máme svým způsobem tělo bez pohybu, podobné prvnímu člověku: hrstku lidí, které opanoval strach a nejistota; ale i sem přichází dech Ducha Svatého, a hle: vystupuje na ve-

„pohnul“ mrtvým tělem a opět je oživil, opakuje tento zázrak v Eucharistii: sestupuje na chléb a víno, mrtvé složky, a dává jim život, činí z nich živé Tělo a živou Krev Vykupitele. Opravdu! Ježíš sám řekl, když hovořil o Eucharistii: *Duch je to, kdo dává život* (Jan 6,63). Existuje ještě jedno upřesnění, které je nutno brát v úvahu: Duch Svatý nepůsobí odděleně od Ježíše, nýbrž v Ježíšově slovu. Ježíš o něm řekl: *On totiž nebude mluvit sám ze sebe,*

zí v každém případě od Ducha Svatého (a nikoliv od kněze nebo od Církve), ale účinnost vzniká uvnitř Kristova slova a skrze ně. Proto mohl svatý Ambrož zvolat: „Vidíš, jak účinné je Kristovo slovo?“ Nyní víme, odkud tato účinnost pochází: od Ducha Svatého! Ježíš říká: „To je moje tělo“, což znamená - chci, aby tento chléb se stal mým tělem. A každé Duch Svatý splňuje Ježíšovu vůli. Dochází k obdivuhodné „spolupráci“, o které jsem se již zmínil. V proměňování nám Duch Svatý daruje Ježíše, aby Ježíš nám ve svatém přijímání mohl darovat Ducha Svatého. Účinná síla, která uskutečňuje na oltáři Ježíšovu přítomnost - říkám nejprve - nepochází od Církve, ale - dodávám - také ne bez Církve. Církev je živoucí nástroj, který slouží Duchu Svatému jako prostor pro společné dílo. S Ježíšovým příchodem na oltář je to jako s jeho novým příchodem ve slávě: Duch a Nevěsta (Církev) říkají Ježíši: Přijď! a On přichází (srov. Zj 22,17).

SETKÁNÍ ADORAČNÍCH SKUPIN

Od 6. do 10. října se v Římě konalo první celoevropské setkání eucharistických adoračních skupin mládeže jako příprava na Rok Eucharistie. Skupiny byly založeny po Světovém setkání mládeže 2000 v Římě. Papež vyzval tehdy tuto mládež, aby se vrátila do svých zemí a učinila Eucharistii středem svého života.

Skupiny při tomto setkání poznávaly blíže encykliku *Ecclesia de Eucharistia*, vzájemně se seznamovaly a prohlubovaly eucharistickou úctu jako pramen a vrchol misijní činnosti. Součástí setkání byla mše svatá na Piazza del Popolo, kterou celebroval kardinál Ruini. Po ní se konalo procesí do chrámu sv. Anežky. V neděli po Anděl Páně na náměstí Sv. Petra účastníci obědvali spolu s římskou chudinou.

Kath-net

FuL 86/2002

Žít mší svatou

Průběh mešní oběti

„*Nejlepší způsob, jak se účastnit mše svaté, spočívá v tom, sjednotit se s knězem ve všem, co říká, a sledovat jeho jednání*“ (sv. farář Arský). *Představení průběhu mše svaté má jeden cíl: aktivně se účastnit liturgie, která je „pramen a vrchol celého křesťanského života“ (srov. LG 11).*

Liturgické shromáždění svolává týž Kristus, který je přítomen v srdci každého věřícího. Je také přítomen uprostřed svého lidu a jeho představitelem je biskup nebo kněz.

K mešní oběti s sebou přinášíme všechno, co je pro nás důležité, a všechny, které nosíme ve svém srdci. Je tu přítomen viditelný i neviditelný svět, především Panna Maria a svatí andělé. Jejich společenství si připomínáme již ve vyznání hříčů.

Vstupní obřady

Za doprovodu vstupního zpěvu přicházejí v průvodu ministranti, jáhen a kněz. Není-li jáhen (diákon – řecky sluha), všechny jeho úkoly přejímá sám kněz. Při slavnostních příležitostech má tento příchod formu procesí, ve kterém se přinášejí kadidlo, kříž, svíce a evangeliář. Kněz a jáhen přistoupí k oltáři a uctí ho políbením, ve slavné bohoslužbě celebrant oltář okouřuje kadidlem.

Úvodní pozdravení začíná kněz znamením kříže a vyzve věřící, aby společně vyznali své hříchy, vzbudili nad nimi upřímnou lítost a připravili se tak na přijetí Boží milosti.

Následuje zpěv **Kyrie**. Je to prosba o slitování k jednotlivým osobám Boží Trojice. O nedělích a slavnostech se pak zpívá chvalozpěv **Gloria** – Sláva na výsostech Bohu ke cti trojjedného Boha.

V **denní modlitbě**, kterou kněz zpívá nebo čte, vyprošuje pro všechny milost dne podle obsahu svátku, liturgické doby nebo příležitosti. Na modlitbu kněze odpovídá lid – „Amen.“ Toto hebrejské slovo znamená souhlas s modlitbou, kterou kněz vyslovil jménem všech.

Bohoslužba slova

V bohoslužbě slova se od ambonu konají jednotlivá čtení. V prvním čtení čte lektor úryvek

ze Starého nebo Nového zákona. Po něm následuje **mezizpěv**, který tvoří text žalmu nebo novozákonního kantika. Při tomto zpěvu se střídá odpověď lidu (sboru) se zpěvákem, který přednáší text žalmu. V případě, že se žalm a odpovědi nemohou zpívat, přečte lektor žalm bez odpovědi jako další čtení.

O nedělích a slavnostech následuje ještě druhé čtení z Nového zákona. Před posledním čtením se zpívá (mimo postní dobu) Aleluja, což znamená „Chvalte Pána!“ Tento zpěv uvádí vrchol bohoslužby slova, jímž je zpěv nebo četba evangelia. Tento úkol je svěřen jáhnovi; není-li ten přítomen, evangelium čte kněz. Při slavné bohoslužbě se evangeliář přináší k ambonu v průvodu spolu s kadidlem a svícemi. Při zpěvu Aleluja a průvodu shromáždění stojí, aby tak osvědčilo svou pozornost.

Homilie je kázání, které přednáší kněz nebo jáhen a je zaměřeno na vyslechnuté Boží slovo nebo jinou příhodnou pravdu víry.

O nedělích a slavnostech se k homilii připojuje slavnostní **vyznání víry**, kterým se věřící spojují s celou katolickou církví.

Bohoslužbu slova uzavírají společné **přímluvy**, ve kterých shromáždění přednáší Bohu

prosby za potřeby Církve, světa i všech potřebných a trpících a spojují se i s úmyslem, za který je obětována mše svatá.

Eucharistická oběť – příprava obětních darů

Další část – bohoslužba oběti, vlastní eucharistická slavnost, se koná u oltáře. Ministranti a jáhen přinesou na oltář misál, rozprostřou korporál a postaví na něho bohoslužebné nádoby. Pak se přinášejí dary chleba, vína a voda. Jáhen vlije víno do kalicha a přidá kapku vody. Podá knězi nejdříve nádobu s hostiemi a pak kalich a kněz je obětuje Bohu. Pak se tiše modlí znovu modlitbu lítosti a umyje a utře si ruce.

Věřící připojují neviditelnou oběť svého srdce, své modlitby, utrpení a oběti k Boží slávě a k požehnání celé svaté Církve. Po společné prosbě ukončí celebrant obřad obětování modlitbou nad dary.

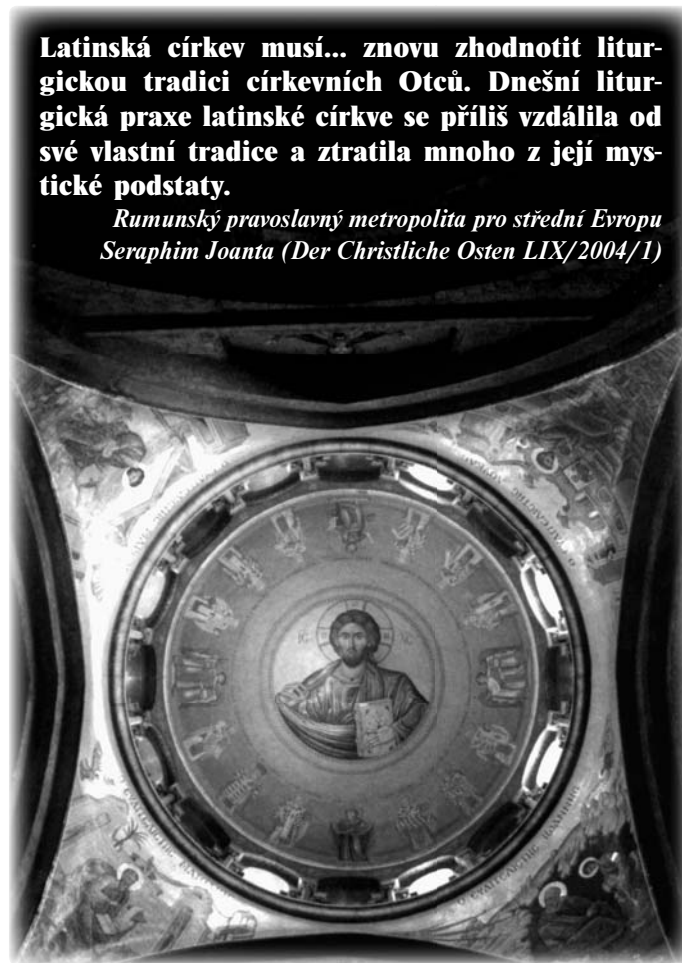
Eucharistická modlitba

Eucharistická modlitba začíná slavnostním rozhovorem mezi celebrantem a shromážděním, zvaným **preface** – český předmluva. Preface je slavnostní díkyvzdání, ve kterém se znovu připomíná slavené tajemství, světec nebo příležitost příslušného dne. V tomto zpěvu se společenství spojuje s celou nebeskou církví a všemi zástupy nebeských duchů. To vyjadřuje i připojený zpěv **Sanctus** – „Svatý, svatý,... požehnaný, jenž přichází“. Tento zpěv vychází z Izaiášova vidění (6,3) a ze Zjevení svatého Jana (4,8).

Eucharistická modlitba se pak skládá z těchto podstatných částí:

Epikleze (modlitba vyzvání): Kněz vztahuje ruce nad chlebem a vínem a vyzývá Boha Otce, aby seslal Ducha Svatého na tyto dary, aby se mohly proměnit v Tělo a Krev jeho Syna.

Proměňování: Kněz vyslovuje nad chlebem a kalichem vína stejná slova, jaká pronesl

Latinská církev musí... znovu zhodnotit liturgickou tradici církevních Otců. Dnešní liturgická praxe latinské církve se příliš vzdálila od své vlastní tradice a ztratila mnoho z její mystické podstaty.

Rumunský pravoslavný metropolita pro střední Evropu Seraphim Joanta (Der Christliche Osten LIX/2004/1)

Ježíš Kristus při poslední večeři: „Toto je moje tělo, které se za vás vydává...“ „Toto je moje krev, která se vylévá za vás a za všechny⁽¹⁾ na odpuštění hříchů. To číňte na mou památku“ (srov. Mt 26,26-28; Mk 14,22-24; 1 Kor 11,24-26).

Po vyslovení konsekračních slov pozvedá proměněnou Hostii a pak kalich s vínem na znamení přinášené oběti a také proto, aby shromáždění vzdalo božskou poctu Pánu, který sestoupil na oltář. Sám také po každém pozdvižení pokleká.

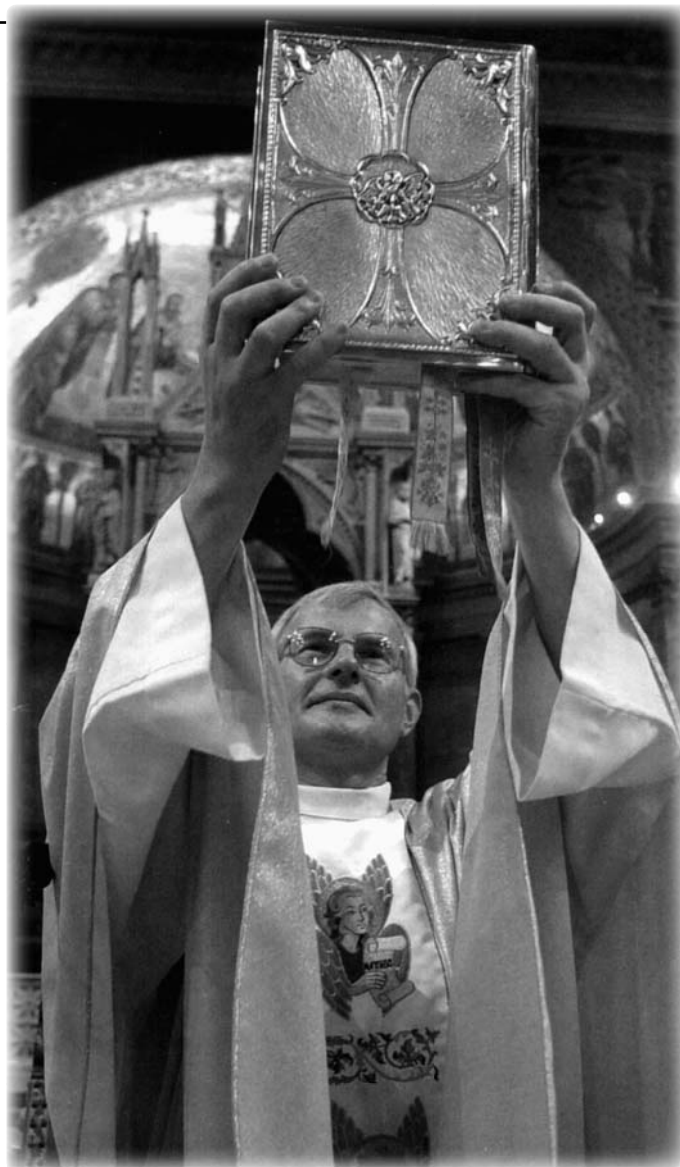
Anamneze (připomínka): Diákon vyzve společenství slovy: „Tajemství víry“ a věřící vyznávají svou víru v Ježíšovu smrt a zmrtvýchvstání a očekávání jeho příchodu. Kněz navazuje myšlenkou na ústřední tajemství víry. Prohlašuje také jednotu s papežem a diecézním biskupem. Bez této jednoty by mše svatá nemohla být slavena. Prosí, aby ovoce mešní oběti přinášelo užitek všem – přítomným i nepřítomným, živým i zemřelým.

Eucharistická modlitba končí **doxologií** – modlitbou chvály, která se vzdává skrze Ježíše Krista Bohu Otci v jednotě s Duchem Svatým po všechny věky. Lid odpovídá: „Amen.“

Svaté přijímání

Slavnost svatého přijímání začíná společnou modlitbou **Otče náš**, kterou nám zanechal náš Pán. V návaznosti na poslední prosbu této modlitby vyzývá kněz nebeského Otce, aby nás uchránil ode všeho zlého a daroval všem mír a pokoj. Na výzvu jáhna si pak věřící se svými nejbližšími sousedy vymění pozdrav pokoje slovy: „Pokoj s tebou“, na který se odpovídá: „Amen.“ Podmínkou pro to, abychom mohli přijmout Ježíšovo tělo, je, že žijeme v pokoji, smíření s Bohem i se všemi lidmi.

Během zpěvu „**Agnus Dei**“ – Beránku Boží – kněz láme velkou Hostii a jeden úlomek vloží do proměněného vína v kalichu. Tímto lámáním a pak spojením

obou způsob se naznačuje smrt a zmrtvýchvstání našeho Pána.

Kněz pak pozvedá Hostii nad kalichem nebo paténou a vyzve

věřící k poslední společné přípravě modlitbě před svatým přijímáním: „Hle Beránek Boží...“

Věřící se modlí slovy, která jsou

BŮH SHLÉDL NA SVOU NEPATRNOU SLUŽEBNICI

Že se největší světci cítili být nehodni i té nejmenší milosti, není nic mimořádného. Nikdo z nich nebyl tak bez viny, aby ho Bůh neměl za co pokárat. Avšak pokora nejčistší Panny je něco nesrovnatelně mnohem většího. Maria byla milostiplná, nejvznešenější mezi všemi tvory, zázračné Boží dílo dokonalosti, střed jeho lásky. Nazývala Boha svým synem a on ji nazýval svou matkou. Ale i když se těšila takovému neobyčejnému vyznamenání, ponížila se co nejlouběji: označila se za služebnici, otrokyni. Ta, která požívala nejvyšší cti, nijak po ní neprahla. Kdo by chtěl pochybovat o tom, že takové pokory nedosáhl nikdo jiný z tvorů? Při jejím nanebevzetí ji však Bůh pozvedl nade všechny andělské kůry a učinil tak jistě po právu. To nás povzbuzuje, abychom mysleli stále na to, co je v nebi. Tento vzestup se nám podaří jen tehdy, když se podle Mariina příkladu ponoříme do nicoty. Pak nás ruka Nejvyššího nade všechno vyvýší.

P. Leopold Bertsche

odvozena ze slov pokorného setníka z evangelia: „Pane, nejsem hoden, abys vešel pod moji střechu...“ Po krátké tiché modlitbě kněz přijímá Tělo a Krev Páně. Pak následuje rozdělování Eucharistie věřícím. Když toto rozdělování skončí, následuje čas ticha k osobní modlitbě všech věřících. Po této chvíli ticha může následovat společný zpěv dikuvzdání. Jáhen očistí pečlivě patény a kalich.

Tato část mše svaté končí závěrečnou modlitbou, ve které kněz děkuje za sebe i za celé společenství za udělené dary.

Poslání

Kněz pak udělí celému shromáždění požehnání. O slavnostech může toto požehnání mít slavnostní ráz. V tom případě vyzývá jáhen věřící: „Sklňte se před Bohem a přijměte požehnání.“ Po tomto požehnání jáhen propouští společenství slovy „Ite, missa est.“

Pro tuto větu nebyl nalezen český ekvivalent a nahrazuje se slovy „Jděte ve jménu Páně!“ Jáhen a kněz opět políbí oltář a celý průvod odchází za doprovodu zpěvu nebo hudby.

Latinský výraz „Missa“ znamená mše. Je odvozen od výrazu „missio“, to znamená „poslání“. Měli bychom slova propuštění přijmout jako poslání, jak to krásně vyjadřuje Maurice Zundel:

„Nyní začíná pro nás, kteří jsme byli oblečeni v Krista, nový život. Jsme pověřeni od Krista posláním. Posílá nás do celého světa, abychom všude předávali poselství a radost našeho Pána. Jsme Božími posly. Musíme všem zjevovat jeho světlo a jeho přítomnost. Musíme se sami stát živým Božím slovem, aby živá svátost jeho vykoupění dospěla ke všem lidem.“

Podle FuL 86/2002

-vu-

⁽¹⁾ v latinském originálu ve shodě s Novou Vulgátou *pro multis = za mnohé*

Já v Tobě a Ty ve mně

Vyznání jednoho kněze

Kněz slaví každý den mši svatou. Každý den prožívá velké tajemství lásky, která daruje sama sebe. Kolikrát jsem již slyšel poznámky, jak ten či onen kněz slaví tuto sebedarující lásku. Abychom pochopili, co se skutečně děje v Eucharistii, potřebujeme nějakou obdobu. Tak mi často přichází na mysl odpověď na takovou poznámku otázkou: „A vy, jak vy prožíváte lásku?“ Přímou se zneužívá oddělování duchovního a lidského, ale podle Božího obrazu byl stvořen člověk jako celek. V člověku jako celku nedostatečně integruje podstatný aspekt vztahu k tělu toho druhého, pro manžele je to naplnění manželské lásky. (...)

Záplava ohně

Kněz by měl žít v ohni. Každopádně jako kněz si to myslím. Pokouším se každý den žít s ohněm a určitým způsobem tak prožívám každý den, i když je to velké sebezapření, protože mezi planoucí horlivostí a sebezapřením není protiklad, právě naopak. Můžeš, když jsi ženatý, požadovat tento ohnivý zápal od kněze, když ty sám nehleďš každý den určité pozornosti, jimiž bys přišel do styku s tělem toho druhého a prožil znovu žár první lásky? Paradox! Jako kněz slavím tajemství lásky, která daruje sama sebe, a každý den slovy, která vyslovuji nad chlebem a vínem, vykonávám „jednání“, ze kterého skutečně povstává láska. Láska v mých rukou se skutečně daruje. Teologie říká, že kněz jedná „in persona Christi“ – jedná na Kristově místě. To je nevystihlé tajemství kněze, který konsekruje a skrze jehož celou bytost se Bůh daruje člověku. V jeho rukou se neživotný chléb stává živým Chlebem. Ale toto veliké tajemství je třeba prožívat ve všední den. Každý den je třeba tento nekvašený chléb brát do rukou a v něm při-

jímat Boží přítomnost. Lehce se to řekne, těžce prožívá! Bůh se nedaruje v extázi, ale v extrémní chudobě.

Toto klaněnímohdné Tělo

Mladý kněz zpočátku neví správně, jak se má k NĚMU chovat. Není to Bůh, koho se v této způsobě chleba dotýkám? (...) Daruje mi setkání v nejextrémnější prostotě chleba, a já jsem se marně pokoušel mít velké mystické zážitky! „Vezmi mě, jako chudák bere kus chleba, to jediné, co má k jídlu, a drží ho tak pečlivě ve své otevřené dlaně, aby neztratil ani drobeček.“ To nebyla banalizace klaněnímohdné přítomnosti, nýbrž zážitky úcty, jakou znají chudí. Filip Neri zvolal v extatickém vytržení, když spatřil v kalichu Kristovu Krev. „To je krev!“ Pán – který mě nenachází v extázi –

dává mi prožívat jinou stránku vtělení: „Toto klaněnímohdné Tělo je chléb!“ Jistě, Eucharistie je chléb, který se stává Bohem (transsubstanciace), ale také na druhé straně je to Bůh, kdo se mi dává v chlebu.

Gesta, při kterých se láska stává tělem

Při slavení Eucharistie jsem se tedy naučil, že mi „konání“ lásky není cizí a že láska se tímto „konáním“ živí; že každé gesto liturgie – pokud se vykonává ve vší prostotě a pozornosti – může živit elán mé lásky, dávat mi poznat hnutí lásky. (...) Konat lásku, žít lásku a být láska, to jsou tři neoddělitelné způsoby lásky. Jestliže celá lidská láska spočívá v tom, že se identifikuje s božskou láskou, musí se začít tím, že lásku žijeme. Abychom mohli lásku prožívat, mu-

síme ji spojit s konkrétními gesty lásky.

Úkony lásky kněze a manžela

Kněz a manžel mají poslání bok po boku, každý svým způsobem, provádět gesta sebedarující lásky. (...) Tělo je projevem duše. Jeden dává své tělo a druhý přijímá do svých otevřených dlaní diamanty jeho duše. „Sub specie“ – pod způsobou těla přijímá ten druhý jeho přítomnost. (...) Úsilím z tvé strany vzniká v tvém srdci něžnost. Takovou zkušenost uděláme, když se přiblížíme k chudým, a je znamením toho, že ten druhý je vždy chudý v souvislosti, ve které je možno prožívat evangelium. Matku Terezu vidíme, jak láskyplně hladí chudé, miluje je více, než muž miluje svou ženu, než já miluji Kristovo tělo. Často jsem si říkal, že bych se chtěl Kristova těla dotýkat tak, jak matka Tereza hladila tělo některého chudáka.

Najít gesta lásky

Je snad Kristovo tělo méně skutečné nebo méně náročné než tělo manžela, je možno je milovat snáze, než když miluje on, takže je možno soudit kněze, který jej drží v rukou? Srovnání je jed pro duchovní život, ale souměř v horlivosti je výtečná. Jako mladý kněz jsem stál v zneklidňujícím paradoxu před eucharistickou přítomností „sub specie“ (pod způsobami), ale tím, že jsem se k ní denně přibližoval, naučil jsem se provádět gesta mše svaté s láskou. (...)

Vyslovit lásku

Eucharistická liturgie nás učí, že akt lásky se připravuje slovem. Láska se vyjadřuje ve slově a slovem se živí, psaným nebo vysloveným, leda že v extázi láskyplného setkání ustupuje mlčení. Vyslovení lásky je podstatné pro její přežití. Milé slovo při setkání, i když je docela

MODLITBA KNĚZE

Pane Ježíši Kriste, dej nám, ať se radujeme z toho, že jsi přišel na naši zem. Udržuj v nás při všem soužení a utrpení jistotu, že jsi blízko svému stádu a že jako Pán dějinně vládneš nad národy. Chválíme Tvé vznešené evangelium, Tvé slovo a Tvé divy, protože nám zaručují Tvé vítězství, až přijdeš a my Tě spatříme tváří v tvář.

* * *

Ve svatém mlčení jsem na své životní cestě snašel všechno pohrdání a urážky a i nejtěžší muka z lásky k jednomu každému z vás. Měl jsem před očima vaše drahocenné nesmrtelné duše. Abych je zachránil, dovolil jsem, aby se mi stalo i to nejstrašnější. Nebránil jsem se.

Hluboko v srdci jsem nesl každého z vás v nesrovnatelné lásce a milosrdenství. Kvůli vaší spáse jsem byl připraven ke každé oběti. Jako beránek vedený na zabití nechal jsem se spoutat a bít a byl jsem němý.

Nebylo bolesti, kterou bych nebyl ochoten snést pro vaše vykoupení a spásu, pro cenu vaší věčné blaženosti. Chopte se záchranné paže mé lásky. Nechte se vykoupit a odvést domů v pokoji a lásce, kterou pro vás vydobyla moje smírná oběť.

Ježíš k sestře Františce od Ukřižované Lásky

Svědectví

krátké, dříve než jdeme ráno do práce, nebo dopis, který napíšeme při exerciciích v mlčení, abychom vyjádřili hluboké pocity, které mohou být potlačeny některými gesty všedního života... Boží slovo, předehra k eucharistickému setkání, je Boží milostný dopis, který má přilákat naše duše, uzdravit je, něžně se jich dotknout a uvnitř je zapálit. *Copak v nás nehořelo srdce, když k nám po cestě promlouval?... (Lk 24,32)*, řekli si emauzští učedníci. Každá eucharistická slavnost se utváří hlásáním slova: čtení, žalm a evangelium utvářejí naše srdce a činí ho schopným pro lásku. „Know-how“ lásky nám umožňuje používat řeč, která je vyjadřovacím prostředkem pro lidskou duši a je jeho pohonnou látkou, protože člověk je tvořen podle Božího obrazu, je slovem věčného Slova. Čím více rosteme ve víře, tím více začínáme spolu spojovat oba póly, pól slova a eucharistické přítomnosti, aby se setkání s Boží přítomností stávalo stále skutečnější, pokaždé jiné a vždy hlubší. Ale snad jste od toho příliš vzdáleni, protože jste často zapomínali utrousit na okraji stolu malé slovo lásky.

Liturgie lásky

Láska, kterou tkáme s trpělivostí a s námahou, připraví hlubokou radost, která rozechvěje skryté „přijímače“ v duši, až k daru slz. Kněz si přeje, aby se manželé milovali stejnou láskou, jakou on prožívá při slavení Eucharistie, a manželé očekávají od kněze, že on slaví s láskou toto tajemství, které obnovuje jejich lásku, a že z toho vzniká obraz spojení Krista s Církví. Tělo, které beru do svých rukou, není ono stejně skutečné jako tělo tvého těla? A tělo, které držíš ve své náruči, nestává se ono životem ve tvém srdci? Nebo že by byla tato vaše těla mrtvými obrazy, které ožijou jen v okamžiku vašeho objímání? Někdy se dívám, jak Kristovo tělo leží na patně, a s úlekem si říkám: Ty s ním ne-

Bylo mně 21, když jsem se začala více zajímat o viru a potkala jsem skupinu mladých lidí, kteří byli již delší dobu věřící. Mnozí z nich mi vyprávěli o Medjugorje, že se tam zjevuje Panna Maria, dokonce každý den. To by bylo fantastické, to ticho, ten pokoj! Mohla bych doslova uchopit Mariinu přítomnost. To znělo zajímavě, to bych chtěla zažít...

A tak jsem se ocitla v Medjugorje. A přišla jsem na tu tak vychvalovanou chvíli zjevení. A – nepocítila jsem nic. Ticho – žádný šelest, žádný šum. Pokoj – byla jsem z cesty k.o. Moje očekávání byla příliš vysoká.

Večerní program pokračoval mši svatou v chorvatštině a já jsem nerozuměla ani slovo. A přece jsem pochopila a pojednou bylo všechno jinak. V okamžiku po proměňování mi bylo rázem jasné: Ježíš je zde! Bůh je zde! Zde a v každé mši svaté! Kristus se zjevuje vždy, když kněz vysloví slova proměňování, nejen zde, ale i u mě doma, v mé farnosti, u mého faráře. Cítila jsem se zahanbena, že jsem se o to dosud nezajímala. Od té doby jsem začala navštěvovat mši svatou také jednou ve všední den, potom dvakrát, třikrát. Mezitím se tento Ježíšův příchod stal pro mě pevnou součástí každodenního programu.

Sama bych na to nikdy nepřišla. Musela se zjevit Matka Boží a vzít mě za ruku.

Simona

FuL 114/9/2004

zacházíš jako s tělem své lásky, ale jako s mrtvým. Gesta setkání dvou těl se musí díť skrze tisíc pozorností, která přemáhají přirozenou obranu toho druhého, a tělesné kontury jeho duše se krok za krokem sdělují. Ten jedinečný okamžik svatého proměňování nebo přijímání se také uskutečňuje v mnoha gestech, jak to předepisuje liturgie. Lás-

ka, každá láska je liturgie. Pokud jde o mne, začínám hledat prostředky, abych probudil ve svém srdci lásku již od prvních gest: počínaje oblékáním v sakristii až ke kroku, který mě přiblíží k oltáři lásky, na kterém, jda kolem, zanechám něžný polibek, který je příslibem nadcházejícího objetí...

FuL 6/2002

Svatost manželství je znamením jednoty Krista a církve. Dává manželům milost milovat se láskou, jakou Kristus miloval církev; milost svatosti tak zdokonaluje lidskou lásku manželů, upevňuje jejich nerozlučitelnou jednotu a posvěcuje je na pouť k věčnému životu. (KKC 1661)

SVĚTOVÝ DEN NEMOCNÝCH

Příští Světový den nemocných 11. února 2005 bude mít hlavní těžiště v Kamerunu v Yaoundé ve svatyni Panny Marie Královny apoštolů. Hlavním mottem bude: „Kristus – naděje pro Afriku“. Ve svém poselství k tomuto dni nemocných papež zdůrazňuje, že téma má být výzvou k solidaritě s národy tohoto světadílu, který sužují války a Aids. Války ztěžují prevenci této zhoubné nemoci. V utečeneckých táborech žijí lidé ve strašných podmínkách bez potřebných prostředků k výživě. Prevenci AIDS vidí papež především ve výchově ke korektnímu sexuálnímu životu. Je povinností vlád informovat korektně o této nemoci a poskytovat dostatek prostředků na nezbytnou výchovu a osvětu.

MOTTO PRO SVĚTOVÝ DEN MÍRU 2005

Ve Vatikánu bylo oznámeno motto pro poselství Jana Pavla II. k Světovému dni míru 1. ledna 2005: *Neděj se přemoci zlem, ale přemáhej zlo dobrem (Řím 12,21)*. Téma má upozornit na skutečnost, že „zlo je příčinou konfliktů a válek“, a současně poukázat na „nerozlučné spojení mezi mravním dobrem a mírem“, praví se v oznámení.

DUBLIN

Každý desátý Ir si klade otázku, zda nemá povolání ke kněžskému nebo řeholnímu životu. To je výsledek průzkumu na dvou školách a v deseti farnostech.

Za příčinu úbytku povolání pokládají dotázaní případy sexuálního zneužívání a celibát. Také ztráta Boha uprostřed společnosti blahobytu a strach přiznat se veřejně ke své víře vede podle názoru dotázaných ke krizi povolání. Celibát je vnímán pod špatným zorným úhlem. Mnoho lidí si myslí, že je obtížný až nemožný. Nechápují celibát jako vztah, nýbrž pouze jako absenci vztahu.

Na cestě za celkovým uzdravením

Mnoho lidí trpí, jsou obtíženi, zraněni – a hledají uzdravení. Ve své nouzi se vystavují nej-různějším slibným nabídkám a přehlížejí přitom skutečný pramen uzdravení.

Světová zdravotnická organizace definuje zdraví jako stav úplného tělesného, duševního, duchovního a sociálního zdravotního stavu. To zahrnuje i spokojenost v povolání. Že všechny tyto oblasti nemůže „uzdravit“ pouze lékař, je každému jasné.

Přesto by každý chtěl, aby byl v nemoci brán vážně jako celý člověk, což je ostatně nezbytné, aby mohly být zdravotní potíže řešeny od kořene. Práním pacienta je, aby se s ním zacházelo jemně a pokud možno bez vedlejších následků a tak, aby si mohl podržet svůj dosa- vadní způsob života. Právě to- to slibují mnohé metody tzv. al- ternativní medicíny. Tvrdí, že ošetřují „celostně“. Že některé z těchto „moderních“ metod, jako např. akupunktura, homeo- patie, reiki, jsou esoterické, pů- vodem z Dálného východu a ni- koliv křesťanské, berou mnozí křesťané na lehkou váhu. Není však úsilí o zdraví za každou ce- nu modloslužba?

Při pozornějším zkoumání poznáváme, že tyto praktiky ne- mohou být celostní. Především nemohou pomáhat v duchovní oblasti. Může to ilustrovat ma- lý příklad z homeopatie. Prepa- ráta Colocynthis (podle knihy Vi- tal mit Homeopathie) má slou- žit k vyléčení tělesných chorob, které jsou způsobeny hněvem a pobouřením.

Hněv je jedním ze sedmi hlav- ních hříchů. Ty jsou tak nazvá- ny proto, protože většinou mají za následek další hříchy. Zde my lékaři musíme pokorně uz- nat, že jsme narazili na hranice to- ho, co my lidé můžeme. Co by pomohlo vyléčit následky hně- vu, když kořeny zla zůstanou zachovány? Jako křesťané ví- me, že od tohoto zla nás může osvobodit jen Bůh, náš dobroti- vý Otec. Jen v rozhovoru s ním, který je osoba, mohou být lidé

uzdraveni. Proto je klamné a za- vádějící, jestliže někdo očekává celkové, úplné uzdravení od ně- jakého preparátu, jiného nábo- ženství, nějakého rituálu nebo kosmických energií.

Katolická církev sama dispo- nuje všemi zdroji uzdravení, kte- ré jsou na zemi. Neboť jen v Ježí- ši Kristu je plnost života. Dobrý lékař by proto měl – stejně jako nasazuje všechnu svou vědu pro tělesné uzdravení člověka – po- vzbudit v případě potřeby paci- enta také k tomu, aby se smířil s Bohem a s lidmi, a to přede- vším svatou zpovědí. To je sku- tečně celostní uzdravení.

Od hříchů může uzdravit jedině Bůh. A on tak činí služ- bou kněží, kterým dal plnou moc, aby tak činili na zemi je- ho jménem.

Správná terapie pro onemoc- nění prudkého hněvu a prchli- vosti je častá zpověď, při které člověk vysype před Bohem své srdce a prosí Ducha Svatého o potřebné ctnosti: milosrden- ství, lásku, pokoru...

Je řada osobních svědectví a studií, že lidé, kteří uskuteč- nili smíření, byli také tělesně uzdraveni. Z těchto zkušeností – a z vyšetřování – víme, že li- dé, kteří se modlí a za které se druzí modlí, jsou často uzdra- veni rychleji. Protože je to tak důležité, abychom sami odpus- til, když jsme zraněni, ale je to nad naše síly, je potřebné, abychom si vzájemnou modlit- bou pomáhali a prosili tak Bo- ha o přispění.

Ježíš přišel na svět, aby nás zachránil a spasil. On je Spasitel a působí svá uzdravení skrze svá- tosti své Církve. Za zmínku sto- jí zvláště svátost pomazání ne- nemocných, svátost pro uzdravení a posílení. Skrze ni vyprošuje Církev nemocnému zvláštní da- ry Ducha Svatého. Trpící je po- silován, uklidňován, povzbuzo-

ván a naplněn zvláštní silou, aby mohl své utrpení přijímat a spo- jit s utrpením Kristovým. Jsou mu odpuštěny hříchy, a je-li to vůle Boží, je uzdraven nejen na duši, ale i na těle.

Důležité je říct nemocnému, že může přijmout svátost i čas- těji: při propuknutí těžké nemo- ci, při zhoršení chronického one- mocnění, před operací, při rostou- cí tělesné slabosti ve stáří. Katechismus katolické církve dokonce říká, že máme povzbu- zovat pacienty, aby sami žádali o tuto svátost.

Právě v dnešní době mají být kněží připraveni velkoduš- ně posluhovat pomazáním ne- nemocných, zvláště při nemocích, které mohou mít duševní kořeny: vášně, úzkosti, deprese, poruchy v jídle, některé druhy bolesti hlavy, epilepsie, některá onemocně- ní vnitřních orgánů, abych jme- novala alespoň některé.

Zde může Duch Svatý nazna- čit hluboce ukryté kořeny, na které si člověk již nevzpomíná. Často vznikly velmi brzy, větši- nou v době po početí až do tře- tího roku života, tedy v období, na které si vědomě nevzpomíná- me. Pak to mohou být konflik- ty, které nejsou vyjádřeny řečí, nýbrž tělem.

Důležité je pomazání nemoc- ných stejně jako svaté přijímání také pro umírající. Jsou tak za- jištění pevným ochranným va- lem vzhledem k posledním du- chovním bojům před návratem do Otcova domu. Neboť vzhle- dem k věčnému životu není lhos- tejně, zda nemocného ošetru- jeme „alternativně“, nebo mu zprostředkujeme pomazání ne- nemocných.

Je třeba se opět více spoleh- nout na poklady naší víry. Kris- tus v Nejsvětější Svátosti oltární je pramen všeho zdraví a života. On sám nám řekl: *Nebudete-li jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev,*

Rosa Stummerová

nebudete mít v sobě život (Jan 6,53). V Eucharistii je Bůh přítomen mezi námi lidmi. Proto prožíváme jeho uzdravující blízkost zvláště v eucharistické ado- racii a v četbě Písma svatého. Bo- ží slovo posiluje a ukazuje sprá- vný směr života.

Kdo se domnívá, že nabídka uzdravení v Církvi nezahrnu- je všechny naše potřeby, a oč- čekává celkové uzdravení odjinud, dopouští se omylu s těžkými ná- sledky. Můžeme mu pouze pora- dit, aby se jednak hlouběji pono- řil do víry a jednak více čerpal z jejich zdrojů uzdravení. Člo- věk si sám nemůže dát celostní uzdravení. Jen Ježíš Kristus, pra- vý Bůh a pravý člověk, nás může uzdravit. Přišel, aby nás lékařsky ošetřil (uzdravil naše rány) a za- chránil (z našich hříchů).

Když lékaři léčí tělo a psýché, je to dobré a důležité. Protože i tělesné nemoci mohou zatáhnout i ducha do spoluutrpení. Ale při nemocích, které mají duchovně-duševní kořeny, u li- dí s pocity viny, úzkostmi, agre- sí, pocity osamělosti a při ztrátě smyslu života, lékaři selhávají.

Ve všech těchto případech může působit pouze Ježíš. On je lékař a lék pro všechny lidi. Svou smrtí a svým zmrtvýchvstáním získal lidem nový život. Člověk se stal novým stvořením. Církev je povolána, aby nabízela tento nový život, byla duchovní nemoc- nici i pro jinověrce. Protože tepr- ve když je duch uzdraven, může člověk důvěřovat a milovat.

*Autorka je lékařka
Vision 2000 - 5/2004*

Následovat Ježíše

Ježíšovo Srdce je svátost, skrze kterou se naše srdce může stát podobné jeho Srdci, neboť jeho Srdce přetéká láskou Otce, která přetváří naše srdce a náš život podle života Ježíšova.

Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem. Jistě nikdo nezná Ježíšovo Srdce tak dobře jako on sám. To je důvod, proč nám chtěl zdůraznit tyto dvě vlastnosti svého Srdce: tichost a pokoru.

Ježíšovo Srdce je tiché. Jeho Srdce je tak tiché a tak vlídné, že se chce takřka ukryt, aby netížilo. Jsme my tiší? To je otázka, kterou si musíme klást,

protože je zde velké nebezpečí, že nejsme.

Ježíšovo Srdce je pokorné. Pokora je základní charakteristika, která provází Ježíše od jeho početí až do smrti. Tato pokora se projevuje také v nabídce jeho lásky. Nabízí ji všem jako nezištný a svobodný dar. Žádné srdce nebylo tak uraženo jako jeho Srdce. Ale Ježíš se nikdy necítil uražený. Jaká pokora vládne v jeho Srdci! Ježíš se

obětuje Otci za nás a děkuje Otci, že zjevil svá tajemství maličkým a v srdci pokorným. Proto se musíme přinejmenším v rovině touhy snažit o napodobení Ježíšova Srdce. Dejme se tříbit jeho světlem, jeho spontánností, jeho radostí. To dává pokoj duši a připodobňuje naše srdce Srdci Ježíšovu.

Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem. Jen tak pochopíme autentické dimenze lásky. Jak blahodárný vliv pak budeme mít na své bližní! V mezilidských vztazích všechno záleží od bohatosti srdce a naše schopnost komunikovat s bližním tak roste z přetváření našeho srdce podle Srdce Ježíšova.

Otevřeme se tomuto světu, které nám zjevuje Otce, abychom se i my přetvořili podle něho a stali se hlasateli tajemství, které představuje samu podstatu božství: Bůh je Láska.

„Jen Ty sám, Ježíši, mi můžeš zjevit tajemství svého Srdce a ve svém Srdci mi zjevuješ velké tajemství mého srdce. Utvářej ve svém Srdci můj život, aby se dal vést Tvou láskou a vstoupil do Tvého světla. Dej, ať tak poznávám Tebe, aby Ty ses poznávalo ve mně, požehnané Srdce Ježíšovo“ (Kardinál A. Ballesterio).

*Messagero di Gesù
Bambino di Praga 8/2004*

Svatý Jan Kapistrán

Narodil se v Capestrano v italských Abruzzách 24. června 1386.

Byl velmi nadaný a ctižádostivý a brzy potom, co vystudoval v Perugii práva, stal se zde soudcem a zástupcem starosty jako důvěrník neapolského krále Ladislava, který měl zástavní právo nad tímto umbrijským městem. Při jednom válečném konfliktu na cestě do Rimini upadl r. 1416 do zajetí. Byl těžce zraněn a měl při tom vidění, že ho sv. František volá do Assisi. Vykoupil se ze zajetí za velkou sumu a zbytek peněz rozdál vojákům.

Sledován s velkou podezřívavostí a s mnoha těžkostmi požádal o přijetí do františkánského kláštera v Perugii. Zde studoval teologii pod vedením sv. Bernardina Sienského, který byl jeho velkým přítelem. Provázel ho na jeho misijních cestách. Svě právnícké znalosti a zkušenosti uplatnil při vnitřní reformě františkánského řádu. V roce 1417 přijal kněžské svěcení. Žil velmi přísným asketickým životem. Začal ihned působit jako lidový kazatel. Procházel Itálii křížem krážem a kázal s obrovským

úspěchem. Kostely nestačily přijmout jeho posluchače.

Stal se generálním inkvizitorem a papežským legátem. Z pověření papeže pak několikrát prošel duchovně rozvrácenou Evropou. Kázal v Německu, Rakousku, v Čechách a na Moravě, v Polsku i ve Francii a Holandsku. Kázal 40 let neúnavně den co den několik hodin. Lidé mu viseli na rtech. Cestou zakládal františkánské kláštery, nemocnice, organizoval sociální pomoc, byl vyhledávaným zpovědníkem a velice vlivným rádcem různých vládařů. Jedním z klášterů, které založil, byl klášter v St. Pölten, ve kterém je nyní diecézní seminář (dočasně uzavřený).

Jednou z jeho nejúspěšnějších misí z pověření papeže byla jeho kázání proti husitům, kterých přivedl zpět do Církve na 16 000.

Velkým historickým zásahem sv. Jana Kapistrána bylo křížové tažení proti Turkům. Hlásal ho na říšských sněmech ve Frankfurtu a ve Vídni. Ujal se sám vedení armády a znavené a takřka poražené vojáky přivedl k takovému nadšení, že r. 1456 porazili Turky u Bělehradu a zachránili

tak západní civilizaci. Krátce nato těžce onemocněl a z vyčerpání zemřel dne 23. října 1456 v Iloku. R. 1514 byl blahorečen a 1690 prohlášen za svatého. On sám má velké zásluhy na kanonizaci sv. Bernardina Sienského.

70 let po jeho smrti v roce 1526 zpusťovali Turci jeho hrob a jeho ostatky rozházeli.

Při vši své kazatelské angažovanosti byl velice literárně činný. Z jeho pera vyšla teologická pojednání a mariánské traktáty, příručky pro zpovědníky a četné dopisy.

Zatím jen rukopisná kázání pojednávají o neposkvrněném početí Panny Marie, nanebevzetí, o bolestech Panny Marie a o jejím jménu. Jeho 10 vídeňských kázání obsahuje takřka celou mariologii. Hájí její ustavičné panenství. Popisuje Pannu Marii jako vykoupené dílo Nejsvětější Trojice. Její prostřednictvím mezi Bohem a lidmi zdůvodňuje přáním Božího Syna na kříž. Její prostřednictvím všech milostí a morální a fyzická spolupráce s Kristem na díle vykoupení začala jejím „Fiat“ při zvěstování a pokračuje přijetím smrti jejího Syna, soucitem a touhou spojit se s umírajícím Kristem.

Ve svých spisech prokazuje Jan Kapistrán hlubokou znalost

Sv. Jan Kapistrán

Pisma svatého a církevních Otců. Je to světec a vzor po mnoha stránkách i dnes více než aktuální. Chtěl spojit celou Evropu na zásadách evangelia. Je proto právem pokládán za „apoštola Evropy“ (viz AAS 47, 1955 714-716). Je symbolem v křesťanství sjednocené Evropy a o dosažení tohoto cíle má jistě stále zájem a podporuje ho svou mocnou přímluvou.

Bože, tys povolal svatého Jana Kapistránského, aby v dobách soužení posiloval tvůj křesťanský lid; pomáhej své církvi i dnes, aby žila v bezpečí a trvalém míru.

*Podle zahraničních pramenů
připravil -lš-*

Blahoslavený Karel I. je vzorem pro evropské politiky

Všech pět nově blahoslavených spojuje věrnost Slovu a cit pro tajemství Kříže

Řím – Na Svatopetrském náměstí se v neděli 3. října shromáždili poutníci nejen různých národností, ale především stavů a sociálních skupin. Od potomků tradičních evropských šlechtických rodů, kteří přijeli vzdát počtu posledního rakousko-uherskému císaři Karlu I., přes trapistické mnichy, kteří výjimečně opustili klauzuru a přijeli z celého světa na blahorečení Josepha-Marie Cassanta, až po početné skupiny chudých argentinských dětí, pro něž založila nemocnici a pečovala o ně řeholnice Dcer Naší milosrdné Paní Maria Ludovica de Angelis.

Ti všichni přišli do Říma, aby mohli slyšet z úst papeže závěrečnou část beatifikační formule: „Souhlasíme, aby ctihodní služebníci Boží Pierre Vigne, Joseph-Marie Cassant, Anna Kateřina Emmerichová, Maria Ludovica de Angelis a Karel Rakouský od této chvíle byli vzýváni jako blahoslavení a mohl se slavit jejich svátek v místech a podle příslušných pravidel každý rok: 8. července Pierre Vigne, 17. června Joseph-Marie Cassant, 9. února Anna Kateřina Emmerichová, 25. února Maria Ludovica de Angelis a 21. října Karel Rakouský. Ve jménu Otce a Syna a Ducha Svatého. Amen.“

V homilii se pak Jan Pavel II. vrátil ke zpěvu před evangeliem: „Slovo Hospodinovo zůstává na věky. To je to slovo Evangelia, které vám bylo zvěstováno“ (1 Petr 1,25). Na tento verš navazovalo evangelium (Lk 17,5–10) o síle víry a povinnosti „služebníků neuzitečných“, kteří plní vůli svého Pána. „Slovo Hospodinovo, které trvá na věky, určovalo cestu těchto služebníků Božích,“ zdůraznil papež. Povinnost služebníka se pak nejplněji vyjevuje v povinnosti poddaného ke svému králi a krále ve vztahu ke své zemi a k Bohu. „Karel I. byl mužem

míru a snažil se uvést do života mírové iniciativy Benedikta XV.,“ řekl papež za účasti téměř všech dosud žijících potomků habsburské dynastie, mezi nimiž byly čtyři z osmi dětí blahoslaveného; prvorozený Karlův syn Otto (91 let) a jeho tři bratři Rudolf, Karel Ludvík a Felix. Nechyběli ani členové rodu Bourbonského (Karlovou manželkou byla princezna Zita von Bourbon-Parma) a Savojského, panovníci z Lucemburska a Lichtenštejska a další osobnosti. Postavě posledního rakouského císaře věnovala velkou pozornost italská média, například Corriere della Sera. Již v předvečer svatořečení proběhl večer modliteb před ostatky rakouského panovníka v bazilice Svatého Pavla za hradbami, které se zúčastnili především poutníci z Rakouska a Maďarska

společně se svými biskupy. Před bazilikou bylo možné získat veškeré informační materiály a právě vydané publikace o nově blahoslaveném v různých jazycích, i v češtině. Program blahorečení Karla I. byl zakončen děkovnou mší v pondělí 4. října v bazilice Santa Maria Maggiore.

Postulátor procesu blahorečení Andrea Ambrosi k postavě Karla I. dodává výstižnou charakteristiku: „Karel byl opravdový císař pokoje, ale jeho představy o mírovém soužití národů monarchie nebyly vyslyšeny, místo přijetí se setkal s protikladnými tendencemi, a to mělo pro Evropu tragické následky. Nastoupily totalitní režimy (komunismus a nacionální socialismus), které byly příčinou utrpení miliónů Evropanů. Po mnoha letech od těchto trpkých událostí postava beatifi-

kovaného panovníka monarchie, spojujícího pod jednou korunou různé národy, nepochybně přispívá k současnému úsilí o evropské sjednocování. On sám je dnes přímo symbolem tohoto sjednocování, když sám dal svůj život za mír pro svůj lid. Platí pro něj ta slova, která Jan Pavel II. řekl v souvislosti s prohlášením sv. Tomáše Mora patronem vládců a politiků: »Jeho život nás učí, že vláda je především vykonáváním a cvičením ctností.«

Všech pět nově blahoslavených je projevem nezměrného úsilí církve připomenout současnému světu tváří v tvář rozepřím a konfliktům, že pravá cesta a východisko spočívá v pokorné službě věčnému Slovu a v porozumění tajemství Kříže. Pierre Vigne šel po této cestě jako neúnavný misionář francouzského venkova. Joseph-Marie Cassant šel s ideálem milovat Krista cestou trapistického mnicha, i přes obtíže spojené se studiem nakonec dosáhl kněžského svěcení a v zápětí zemřel v 25 letech, cele odevzdán do Boží vůle. Anna Kateřina Emmerichová má touhu vstoupit do kláštera, ale opravdovou řeholí se jí stane vlastní fyzické utrpení, takže Klement Brentano může o ní napsat: „Je jako Kříž stojící podél cesty.“ I její stigmata ji nakonec vedla k ještě úplnější identifikaci s trpícím Kristem a k naplnění touhy „sloužit dílu vykoupení“. Mystická vidění Anny Kateřiny dokáží s odstupem dvou staletí od Brentanova zaznamenání opět získat srdce a mysl současného člověka a obrátit je k mystériu vykoupení také díky filmovému zpracování posledních dvanácti hodin Kristova života od Mela Gibsona. Je to jen další doklad toho, že postavy nových blahoslavených a světců předávají lidem naší doby ryzí svědectví a nejsou zdaleka jen připomínkou dob minulých.

MODLITBA

Ó Služebníku Boží, císaři Karle, přijal jsi těžký úkol a všechny obtížné výzvy, jež Bůh vložil do tvého života; v každé tvé myšlence, v každém rozhodnutí, při všem jednání jsi vždy důvěřoval Nejsvětější Trojici.

Prosíme tě: přimlouvej se za nás u Pána našeho Boha, aby nám udělil víru a odvahu, abychom ani v nejobtížnějších situacích našeho pozemského života neklesali na mysl, ale s vírou kráčeli cestou Krista.

Vypros nám milost, aby i naše srdce bylo utvářené podle příkladu Ježíšova srdce.

Pomáhej nám, abychom se mohli věnovat se soucitem a účinností chudým a potřebným, abychom mohli s odvahou usilovat o mír v nás samotných a ve světě a abychom ve všech situacích mohli s nadějí vložit celý náš život do rukou Božích, jako jsi to udělal ty, skrze Krista našeho Pána. Amen.

Morálka musí mít přednost

V letošních volbách do Senátu kandiduje za volební obvod Brno-venkov PhDr. Radomír Malý, univerzitní pedagog a publicista, známý svým nekompromisním katolickým stanoviskem v palčivých společenských otázkách. Položili jsme mu pár dotazů.

Pane doktore, klíčovým bodem vašeho programu je rodina. Proč právě ona?

Protože tato hodnota je nejvíce ohrožena, ačkoliv s ní stojí a padá křesťanská civilizace. Evropská unie, která odmítá dokonce i zmínku o Bohu v ústavě, prosazuje zcela jiný program: ne monogamní rodina, ale sexuální svoboda a la promiskuita nebo registrované partnerství ho-mosexuálů.

Co hodláte proti tomu podniknout, kdybyste byl zvolen?

Samozřejmě neskrývám, že podpořím a sám budu iniciovat všechny legislativní kroky, které znemožní registrované partnerství a další znehodnocení počestného manželství a rodiny, jenže to nestačí. Je třeba, aby stát vedl prorodinnou kampaň v médiích. Spočítejte si např., kolik jste viděli v televizi filmů, v nichž kladný hrdina žije sexuálně promiskuitně, a kolik takových, které ukazují krásu harmonického manželství a věrnosti – a přímo vás zamrazí tento strašlivý nepoměr. To má samozřejmě obrovský vliv na chování lidí a nedivme se potom, když máme desetileté děti, které „zažily“ celkem pět „tatínků“ podle toho, jak matka střídala partnery. Jakou představu o manželství a rodině si takové dítě odnese do života, si asi lehce domyslíte. V tom je největší tragédie dneška. Proto budu usilovat o ovlivňování kultury, zvláště pak televize v tomto směru.

Jenže dnes jsou lidé alergičtí na všechno, co má jen náznak nějakého „usměrňování“, a berou to jako pokus omezit jejich údajnou svobodu. Každý, kdo toto hlásá, dostane snadno nálepkou „funda-

mentalista“ nebo dokonce „fašista“. Nebojíte se toho?

Jsem na podobné urážky zvyklý. Myslím si ale, že u nás přece jen je pořád dost slušných a morálních lidí, kteří chápou, že tzv. „svoboda“ v podání EU a také v podání mnoha našich politiků je vlastně novým druhem strašlivé totality. Už E. Burke napsal, že svoboda jednotlivce končí tam, kde začíná svoboda druhého. Má-li být součástí tzv. „svobody“ svoboda beztrestně vraždit děti v matčině lůně nebo bezmocné starce, svoboda beztrestně se obohacovat z prodeje drog, které pozvolna usmrcují lidskou bytost, svoboda beztrestně propagovat sexuální perverzity, jež ničí rodinu, svoboda beztrestně promítat filmy plné krve, které vedou k tomu, že dnes máme mezi sebou vraždicí děti, svoboda beztrestně „tunelovat“ čili rozkrádat cizí majetek atd., tak potom se nejedná o žádnou „svobodu“, ale o diktaturu krutého bezpráví, kdy si člověk ne-

UYJDE NOVÁ KNIHA SVATÉHO OTCE

Řím: **Paměť a identita** je název nové knihy Jana Pavla II., jejíž vydání bylo ohlášeno 9. října v průběhu knižního veletrhu ve Frankfurtu. Podle vatikánského mluvčího Joaquina Navarro-Vallse půjde o dílo dotýkající se filosofie dějin, v němž papež analyzuje „velká témata 20. století“, včetně komunismu a fašismu. Na tomto díle papež pracoval asi deset let; na počátku byly rozhovory s polským knězem, filosofem a papežovým osobním přítelem Jozefem Tischnerem, jenž zemřel v roce 2000.

Jde již o pátý knižní titul z pera samotného Jana Pavla II., jemuž předcházely v minulých letech: Překročit práh naděje, Dar a tajemství, Římský triptych a Vstaňte, půjdeme! Poslední z nich vyšla letos 18. května k papežovým 84. narozeninám. Stejně jako Překročit práh naděje a Vstaňte, půjdeme! bude Paměť a identita souborem vzpomínek a reflexí, které mohou oslovit širší okruhy čtenářů než oficiální dokumenty a encykliky. Knihu tentokrát nevydá nakladatelství Mondadori, ale Rizzoli, přesné datum, kdy se kniha objeví v prodeji, však dosud není známé.

pc-

může být jist majetkem ani životem. Vřele doporučuji přečíst si encykliku Jan Pavla II. „Evangelium Vitae“, z níž čerpám svůj program.

Náš národ, jakož i ostatní národy Evropy, vymírá, rodí se stále méně dětí. Myslíte si, že finanční pomoc státu mladým rodinám vyřeší tento problém?

Rozhodně si to nemyslím, i když nepodceňuji ekonomickou podporu tohoto typu a sám chci v tomto směru také vyvíjet iniciativu. Kořen tkví ale v něčem jiném. Jsem přesvědčen, že děti se začne rodit více až tehdy, kdy žena v domácnosti, matka

několika ratolestí, bude mít zase společenskou vážnost a úctu, jak ji měla ještě za první republiky, až tehdy, kdy lékař ženě, jež k němu přijde se třetím těhotenstvím, neřekne už „paní, co s tím budeme dělat“, nýbrž „maminco, já vám gratuluji“. Stát stojí před nesnadným úkolem povznést v mentalitě lidu postavení věrné manželky a matky vícera dětí. Jen tudy vede cesta k zachráně národa. Pokud to zákonodárci a vláda nepochopí, tak nás, jakož i celou Evropu, pravděpodobně čeká utonutí v islámském moři přistěhovalců.

Aby toto národ přijal, je však zapotřebí jeho konverze ke křesťanství. A to nebude snadné.

Zlo, o němž jsem mluvil, a nebezpečí, jež odtud vyplývá, nevnímají podobně jako já jenom věřící. I mezi nábožensky lhostejnými lidmi znám řadu takových, kteří mluví stejným jazykem. Tvrdím, že můj program je programem nejen věřících, nýbrž všech slušných lidí, tj. takových, kteří nekradou, nepodvádějí, necizoloží, věrně plní své povinnosti a vychovávají k tomu i své děti. Nicméně máte pravdu, že hodnoty, které hlásám, budou na celostátní úrovni prosaditelné teprve tehdy, až se tato společnost stane více křesťanskou. To je ale posláním Církve, nikoli politiky.

Děkujeme za rozhovor

VYZNAMENÁNÍ SVATÉHO OTCE

Svatý otec obdržel od francouzských sdělovacích prostředků vyznamenání „Za politickou odvahu“. Udělila mu ji francouzská katolická televizní stanice KTO a politický magazín „Politique international“, v němž publikují vedoucí politikové a političtí experti.

Vyznamenání hodnotí papežovo úsilí o mír, jeho boj proti ne-spravedlnosti a odvahu hlásat evangelium vhod i nevhod. Předání ceny byl přítomen kardinál Jean-Marie Lustiger.

Matka Boží

Bůh sestupuje do srdce hmoty, do lůna ženy. Je to jeden a týž Bůh, který je v Mariině lůně a který je v Eucharistii. Jaký je to rozdíl pro bohy filozofů, jaká studená sprcha pro lidskou pychu, jaká výzva k pokoře!

Titul Matky Boží nám odhaluje pravou tvář Boha Otce, Boha Syna a Boha Ducha Svatého. Je dnes nanejvýše užitečné a aktuální vyzvednout tento aspekt, podobně jako už kdysi v pátém století po Kristu. Dnes je ovšem problém mnohem závažnější než tehdy. Jde totiž o více než o jednotlivé aspekty křesťanského ta-

jemství, jde o více než o Boží jméno v jeho plném významu. Problém se již nenazývá monofysismus, nýbrž ateismus.

Co nám říká titul Matka Boží o Bohu? Především k nám mluví o Boží pokoře: Bůh chtěl mít matku! Jen si to představme dnes, v době, kdy lidské myšlení dospělo k bodu, kdy někteří myslitelé pokládají za urážející, že měli matku, protože to znamená, že byli na někom závislí, že nestvořili sami sebe, že nenaplánovali sami svou vlastní existenci.

Tichá realita

Od pradávna hledá člověk Boha na výsosti. Celou silou, ať už je to askeze nebo intelekt, touží po tom, vystavět pyrami-

du, na jejíž špici věří, že našel Boha nebo něco podobného, v některých náboženstvích také nic. A neuvědomí si, že Bůh sestoupil a pyramidu obrátil: On sám se nachází zcela dole, aby všechno a všechny vzal na sebe a nesl. Zcela mlčky stává se Boží přítomnost v srdci ženy skutečností. Opravdu musíme říci: Je to věrohodné právě proto, že je to nesmyslné; stává se to jistotou právě proto, že je to nemožné; je to božské, protože se to neděje lidským způsobem. Jaký to kontrast k bohu filozofů, jaká studená sprcha pro lidskou pychu, jaká výzva k pokoře! Bůh sestupuje do srdce hmoty – materie, protože *matka* – *mater* pochází z pojmu *materia* v jeho nejvladnějším významu, totiž jako *konkrétnost, realita* a také *míra*. Bůh, který se v lůně ženy stává člověkem, je týž Bůh, který je v srdci světové materie – v Eucharistii. Je to stejná výstavba a stejný sloh. Svátý Irenej má plně pravdu, když říká, že ten, kdo nechápe Boží zrození z Panny Marie, nemůže pochopit ani Eucharistii. To vše dokazuje, a to lépe než slova, že křesťanský Bůh je milost, že ho můžeme obdržet pouze jako dar a nikoliv jako výdobytek.

Tím, že si zvolil cestu skrze mateřské lůno, aby se zjevil světu, připomněl lidské hlouposti, která vidí zlo tam, kde není, a nevidí je tam, kde je, že všechno je čisté: demonstroval svatost všech věcí, které stvořil. Posvětil a vykoupil nejen přírodu jako abstraktum, nýbrž také lidské zrození a celou skutečnost lidské existence.

Především zjevil zvláštní důstojnost ženy: *Když přišla plnost času, poslal Bůh svého Syna narozeného z ženy* (Gal 4,4.). Kdyby Pavel řekl „*narozeného z Marie*“,

EDITORIAL – pokračování ze str. 2

v době našeho Pána zcela neznámé, skutečnost, kterou označuje, existovala již tehdy, a dokumentuje to velmi názorně sám Ježíš ve svém podobenství v dvou návštěvnických chrámu.

Polarizace znamená v tomto případě vyhocení protikladů. Jaké protiklady se vyhocují v podobenství?

Jsou to zcela rozdílné důvody, které přivádějí oba protagonisty do chrámu. Jeden hledá v chrámu své samolibé uspokojení. Nepřišel uctít Boha, ale sám sebe. Ten druhý hledá naopak to, co se líbí Bohu, a protože si je vědom, kým před jeho tváří je, prosí pokorně o odpuštění svých hříchů. Ti dva zosobňují protiklad, který se týká samé podstaty náboženství.

Samolibost nevzdává poctu Bohu, ale sobě. Je to svým způsobem skrytý druh modloslužby, která Boha degraduje a uráží. I z bohoslužby se může stát sebe-předvádění. Jestliže věřící nepřitahuje do chrámu a neuchvacuje to nejpodstatnější a nejvladnější, tj. příležitost k opravdovému klanění, při kterém věřící s pokornou vděčností přijímá možnost setkat se nezaslouženě a zcela osobně s nejsvětějším a nejdobrotivějším Bohem, musí se hledat něco náhradního, co by se líbilo a přineslo uspokojení. Pak místo posvátné liturgie nastupují nápady a novinky moderátorů a my odcházíme z chrámu možná uspokojeni, nikoliv však ospravedlněni.

Když se náboženské úkony stanou nástrojem k sebeuspokojení, je to vlastně náboženství postavené na hlavu, tak jako není možno mluvit o lásce mezi mužem a ženou, jestliže nehledají opravdové vzájemné sebedarování, ale

pouze sebeuspokojení. Sobecké sebeuspokojení jak je nejprve lákavé a přitažlivé, tak je nakonec plytké a pomíjivé a neschopné nasytit.

Náhrazka nevydrží dlouho. Jestliže nás neuchvacuje samo osobní a důvěrné setkání s Bohem, sebelepší chrámové gala představení nás nakonec omrzí. Z toho, že nás v chrámech soustavně ubývá, nesmíme vinit ty, kteří do nich přestali chodit. Možná, že hledali v chrámě právě to, čemu se vyhýbáme a z čeho máme strach, aby je to náhodou neodradilo. Oni potřebují bohoslužbu, ze které by odcházeli s hlubokým vnitřním vědomím, že jsou ospravedlněni. To ostatní nacházejí jinde v dokonalejším provedení.

Skutečnými viníky za prázdné chrámy zůstávají ti, kteří do kostela chodí, ale ze kterých nejen venku, ale ani přímo v kostele nevyzařuje, že se zde osobně setkávají s Bohem.

Kdyby ti dva z Ježíšova podobenství žili mezi námi dnes, koho z nich by napadlo kritizovat papeže, že blahorečil Karla a Kateřinu? Celníka určitě ne. Zato u farizea by měli problémy nejen noví blahoslavení, ale celá řada svatých by podle něho musela opustit nebe. Rozhodně by u něho neobstál sv. Jan Kapistrán. Jak si mohl dovolit obracet husity, o jeho vztahu k Turkům ani nemluvě. A co takový svatý František Saleský, který nelitostně tepal Luthera a Kalvína a v celé své diecézi provedl rekatalizaci, třeba nenásilnou? Můžeme si vůbec ještě dovolit následovat světce, kteří jsou slávou Církve? Pokud se nám zdá, že ne, musíme s velkou horlivostí následovat celníka, který takové problémy jistě nemá. -red-

jednalo by se pouze o životopisný detail. Když řekl „*narozeného z ženy*“, dal této větě všeobsa-hující a nesmírnou nosnost. Je to totiž po výtce žena, každá žena, která je v Marii pozdvižena k této neuvěřitelné výši. Maria je zde ženou.

Často se mluví o emancipaci ženy, což se pokládá za nejkrás-

nější a nejvíce povzbuzující znamení doby. Jenže jak zpátečnick-tí jsme ve srovnání s Bohem! On nás všechny předešel; vzhledem ke cti, kterou přídělil ženě, bylo by pro nás lepší, abychom mlčeli a rozjímali o svých hříších.

Cantalamessa: *Maria v zrcadle Církve*. Adamas-Verlag, 1992

PAPEŽ PIUS XII. (35)

Velvyslanec četl v tomto pohledu: Abych ušetřil Řím, riskuji materiál a životy svých oddílů.

Aby byla teatrálnost této scény, plné opravdové tragiky, vystupňována do krajnosti, měl by Kesselring ještě přistoupit k oknu a směrem k Vatikánu zvolat: Tato kopule je pro mne hodna každé oběti!

Bůh ví – Kesselring splnil svou úlohu.

5. července 1944 stojí pak vojáci v khaki uniformách ve městě a první džíp zatáčí na Peterské náměstí. Nad očekávání rychle, aniž bylo slyšet výstřel, Řím změnil své vlastníky.

Když se Weizsäckera ptali: „Komu vlastně patří dík za záchranu Říma?“, odpověděl: „Mně ne. Já jsem byl jen zprostředkovatelem mezi Vatikánem a hlavním stanem Kesselringa. Musím říci, že to byl v první řadě papež, který jednoduše už tím, že zde zůstal, přinutil strany vedoucí válku, aby město ušetřily.“ Tohoto názoru byli také Římané.

Odpoledne toho páteho července 1944 se obyvatelstvo hrne ze všech uliček na Peterské náměstí. Mohutný Berniniho ovál se podobá kolébajícímu se moři hlav. Přišli pěšky, na nákladních vozech a mnozí o berlích. Mezi nimi jsou tisíce těch, kteří právě teď vylezli ze svých úkrytů, v nichž přežili devět měsíců německého obsazení. Všichni jsou plni díky Piu XII., kterému připisují svou záchranu. Když se papež objeví v lodžii Dómu sv. Petra, zavládne na náměstí nepopsatelné nadšení; také komunisté zvedají pěst, ne však k boji, nýbrž aby poděkovali papeži. Byla tím Weizsäckerova mise naplněna?

Nepřišel do Vatikánu s úmyslem zachránit Řím. Přišel v naději, že může projednat se spojenci pro všechny strany přijatelný mír. Nyní však, protože spojenci dorazili do města s devítiměsíčním zpožděním, se to

už ve Vatikánu hemžilo prominentními osobnostmi ze západní polokoule a všichni chtěli být přijati papežem. V čase předávání Říma opustil Weizsäcker své velvyslanectví umístěné ve městě ve vile Bonaparte, aby hledal ve Vatikánu azyl na neutrální půdě. Po předchozím ústním dotazu smělo kromě velvyslanectví párú přejít na vatikánskou půdu ještě sedm spolupracovníků, zatímco čtrnáct opustilo město s německými oddíly.

Vatikán nebyl žádný hotel. Němci našli ubytování v paláci Tribunale, ze kterého se vystěhovali osvobození zástupci spojeneckých misí; s Němci tam přišli jejich spojenci Japonci, Finové a Maďaři.

„A všichni tito lidé, kteří se nezachránili zásluhou spojenců, ale padli do pastí Němcům, hledali raději ochranu u papeže, přístřeší v exteritoriálních klášteřích, v úkrytech u soukromých osob, které jim byly zprostředkovány Vatikánem.“

„Tak to bylo,“ přikývl Petroni.

„A když to tak bylo,“ namítl jsem, „proč potom to tvrdošíjné mlčení o dobrodiních, která papeži mohou být jen ke cti? Proč najednou už nikdo nechce připustit, že byl aktivní v rezistenci a odporu?“

„Nemluvíme o tom rádi.“ „Stydíte se za svou minulost?“

„Stydíme se za svou důvěřivost. Podvedenému není příjemné nechat si připomínat, jak byl podveden.“

„Podveden? Kým?“ trvám na svém.

Petroni sám odpovídá: „Podvedení od komunistů, kteří si dnes označení »odboj« nárokují jenom sami pro sebe. Přitom rozhodující síly proti fašismu vyšly ve skutečnosti z monarchie, z církve, z liberální buržoazie a od socialistických dělníků.“

„Poslyšte,“ říkám, „mělo by být v zájmu nás všech dovědět se pravdu. Roztrpčeně mlčet ne-

ZMĚNA V ST. PÖLTEN

7. října přijal papež demisi, kterou na přání Svatého otce podal dosavadní biskup v St. Pölten Kurt Krenn. Současně odchází na odpočinek pomocný biskup Heinrich Fasching. Novým biskupem v St. Pölten jmenoval papež dosavadního biskupa diecéze Feldkirch Klause Künga. Küng se ujal svého nového úřadu již 8. října. Bude dočasně vykonávat také funkci apoštolského administrátora ve Feldkirchu.

Kath-net

bude k užítku ani jemu,“ – ukazují na známé okno přes náměstí – „nu, papeži!“

Petroni se obrací, aby se podíval k oknu. Potom si prohlíží mě. Bezradně říká: „Čím začít? Je tolik jednotlivostí, tolik různých akcí, které je třeba rozlišit a upřesnit.“

Byli tu Židé, které chtěl papež zachránit před Osvětlení. Byli zde komunisté a monarchisté a křesťanští demokraté, Angličani a Němci, uprchlí váleční zajatci a dezertéři z domněle morální povinnosti – a jim všem bez rozdílu chtěl papež pomoci.“

Petroniho oči žhnuly. Zmocnily se ho vzpomínky na všechno prožité. Staré jizvy se otevřely. Krví podlité pruhy, které měl on, vězeň z Via Tasso, na zádech a obličejí, znovu pálí.

„Mělo by existovat něco takového jako centrální řízení pomocných opatření, něco takového jako pověřenec papeže pro pronásledované a ukryté v Římě,“ naléhám na Petroniho.

Zahnuli jsme do ulice Via della Conciliazione. Petroni zůstane stát přede dveřmi jednoho úctyhodného paláce, hraničícího s Vatikánem, ale ležícího již na italské půdě, ukáže na něj pravicí a říká: „Zde!“ Zde se nachází klášter salvatoriánů, jednoho z poměrně mladých řádů.

Odtud řídil nespočetné záchranné akce pověřenec papeže, generální představený salvatoriánů, Dr. Pankrác Pfeiffer. Byl to on, kdo držel v rukou jedno tenké vlákno mezi Vatikánem a gestapem. Na jeho obratnosti záviselo, zda lidé, kteří už byli vydáni exekutivním komandům, přece ještě byli v poslední minutě vyrvání hrozné smrti.

Brána tohoto kláštera je důkladně okovaná. Je to brána při-

pravená na to, aby zabránila vstupu vnějšího světa. Když kovaný kruh klepadla na dveřích dopadne na její dřevo, rozvlní se temná ozvěna uvnitř v křížové chodbě. Pak ještě nějakou chvíli trvá, než šoupání sandálů bratra Irenej po kamenných dlaždicích oznámí příchod fortynře.

* * *

V nocích, které následovaly po 10. září 1943, musel bratr Irenej znovu a znovu otvírat na sotva postřehnutelné, velmi opatrné klepání jenom na šířku šterbiny. Jen tolik, aby mohly proklouznout matné postavy, které nemusely říkat své jméno, neboť Dr. Pankrác Pfeiffer, generální představený, měl pro každého nového přichozícího už připravené jméno.

Muž, kterého bratr Irenej přijal s pozdravem – Vítám vás, signore Marri, byl postavou malý, dá se říci téměř vyzáblý. Pod kloboukem se širokým okrajem staženým hluboko do obličejí skrýval jestřábí profil. Byl to zjevně generál. Ale se svou uniformou odložil i generálskou identitu. Byl to nyní jen Marri, jeden z tisíců, kteří ukryti za tmavými brýlemi, s úzkostlivě vyhrnutým límcem kabátu bloudili ulicemi města a hledali úkryt. Byl úplně šťastný, když slyšel za sebou zaklapnout bránu kláštera salvatoriánů. „Santa Madonna!“ zašeptal ulehčeně.

Dále už nepromluvil ani slovo. Bratr Irenej šel napřed a Marri ho následoval po schodech nahoru, chodbou a temnými sály, z jejichž hloubky vanul chlad. Bratr zaklepal na jedny dveře, jejichž šterbinou bylo vidět světlo.

(Pokračování)

TEROR V IRÁKU

V Bagdádu bylo zabito devět mladých křesťanů, když jeli po práci do Klubu volného času. Jedná se o tři bratry jedné rodiny, dva bratry další rodiny a jejich čtyři přátelé. Všichni patřili k chaldejsko-katolické církvi. Již v minulém týdnu byl jeden křesťan unesen a sťat. Měl malý obchod se suvenýry a dárky v blízkosti univerzity. Stále je vyhrožováno chaldejským kněžím. Cílem útoku teroristů jsou také kostely a byty kněží.

POZEMEK PRO SVĚTOVÝ DEN MLÁDEŽE

Bývalý hnědouhelný povrchový důl dal kolínskému arcibiskupství k dispozici pozemek pro pořádání Světového dne mládeže 2005. Je to rekultivovaná plocha ve Frechen u Kolína n. R. Pozemek odpovídá logistickým, finančním i ekologickým požadavkům. Plocha má 250 hektarů a pojme 800 000 účastníků. Je zde dobré spojení na veřejné dopravní prostředky. Na tomto místě bylo před 500 lety mariánské poutní místo. Dostane proto název „Marienfeld“. Pořadatelé mají také plnou podporu úřadů, pokud jde o nové místo setkání. Je tam nutno nasadit ještě nový trávník.

NOVÁ UNIVERZITA V ŘÍMĚ

Kristovi legionáři chtějí v roce 2005 otevřít v Římě novou univerzitu pro studenty z celého světa. Univerzitu již uznala italská vláda. Univerzita má studenty podněcovat k tomu, aby pracovali na výstavbě evropské kultury v křesťanském duchu, aby tak křesťanství bylo přítomno ve všech oblastech života. Legionáři provozují na světě již 12 univerzit, většina z nich je v Latinské Americe. Nová univerzita bude spojena s univerzitou Regina Apostolorum, která byla založena na výzvu Svatého otce a podporuje šíření kultury života. *Kath-net*

Lipový kříž – Společnost pro kulturní identitu ve spolupráci s pražskou pobočkou Unie křesťanských pedagogů Vás zve na přednášku **Mgr. Michala Semína SMRT ZÁPADU (zamyšlení nad stejnojmennou knihou Patricka J. Buchanana)**, která se bude konat v úterý 2. listopadu 2004 v 18 hod. v kavárně Křesťanského domova mládeže u sv. Ludmily, Francouzská 1, Praha 2. V rámci tohoto filosoficko-teologického cyklu budou další přednášky vždy první úterý v měsíci tamtéž.

POZVÁNKA NA XI. DNY P. ANTONÍNA ŠURÁNKA KONANÉ U PŘÍLEŽITOSTI 22. VÝROČÍ JEHO ÚMRTÍ

Pátek 22. října 2004 v 16.00 hod. – 7. setkání Klubu čtenářů díla P. Antonína Šuránka v Uherském Hradišti v klubovně na faře. Program: Rozbor meditace P. Šuránka nad baladou J. Wolakra – Balada o očích topičových. Pořadatel: Jednota Orla v Uherském Hradišti.

Sobota 23. října 2004 – Ostrožská Lhota

Program: 13.30 hod. – pobožnost u hrobu P. Antonína Šuránka; 14.00 hod. – mše sv. v kostele sv. Jakuba; 15.00 hod. – přednášky v pastoračním Domě P. Šuránka – P. Petr Dujka: Duchovní život všedního dne, MUDr. Marie Svatošová: Jak hovořit s vážně nemocnými; 17.30 hod. – závěr – P. Karel Šenk, děkan. Pořadatel: Matice svatoantonínská.

PRO ŽENY, KTERÉ V BRNĚ HLEDÁJÍ OŠETŘENÍ U VĚŘÍCÍ GYNEKOLOŽKY MUDR. Lázníčková Ludmila zahájila praxi v gynekologické ambulanci Masarykova 31, 1. patro chodbov vlevo a následně hodně dožadů okolo jídelny. **Telefon do ordinace: 542 221 540. Ordinační doba:** středa 15–19 hod. ● čtvrtek 8–12 hod. ● pátek sudý týden 8–12.

Objednání pacientek – se provádí přednostně v poradně pro ženy a dívky sdružení CENAP Hybešova 40 každý den v době od 8 do 18 hod. osobně nebo telefonicky: 543 254 891, 543 331 470-2. Vzhledem k dosavadnímu zamítavému postoji VZP zatím nelze ošetřovat pacientky pojištěné u této pojišťovny.

Liturgická čtení

Neděle 24. 10. – 30. neděle v mezidobí

1. čt.: Sir 35,15b-17.20-22a

Ž 34(33),2-3.17-18.19+23

Odp.: 7a (*Hle, ubožák zavolal, a Hospodin slyšel.*)

2. čt.: 2 Tim 4,6-8.16-18

Ev.: Lk 18,9-14

nebo: Den modliteb za misie

1. čt.: Iz 2,1-5

Ž 98(97),1.2-3ab.3cd-4.5-6

Odp.: srov. 2 (*Hospodin zjevil svou spásu před zraky pohanů.*)

2. čt.: Řím 10,9-18

Ev.: Mt 28,16-20

Pondělí 25. 10. – ferie (příp. slavnost

Výročí posvěcení kostela)

1. čt.: Ef 4,32-5,8

Ž 1,1-2.3.4+6

Odp.: srov. Ef 5,1 (*Napodobujte Boha jako jeho milované děti.*)

Ev.: Lk 13,10-17

Úterý 26. 10. – ferie

1. čt.: Ef 5,21-33

Ž 128(127),1-2.3.4-5

Odp.: 1a (*Blaze každému, kdo se bojí Hospodina.*)

Ev.: Lk 13,18-21

Středa 27. 10. – ferie

1. čt.: Ef 6,1-9

Ž 145(144),10-11.12-13ab.13cd-14

Odp.: 13c (*Věrný je Hospodin ve všech svých slibech.*)

Ev.: Lk 13,22-30

Čtvrtek 28. 10. – svátek sv. Šimona a Judy

1. čt.: Ef 2,19-22

Ž 19(18),2-3.4-5

Odp.: Řím 10,18b (*Všude na zemi pronikl jejich hlas.*)

Ev.: Lk 6,12-19

Pátek 29.10. – ferie

(v brněnské diecézi: památka bl. Marie Restituty Kafkové)

1. čt.: Flp 1,1-11

Ž 111(110),1-2.3-4.5-6

Odp.: 2a (*Veliká jsou Hospodinova díla. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Lk 14,1-6

Sobota 30.10. – nez. sob. pam. P. Marie

(v královéhradecké diecézi: svátek Výročí posvěcení katedrály)

1. čt.: Flp 1,18b-26

Ž 42(41),2.3.5bcd

Odp.: 3a (*Má duše žízni po živém Bohu.*)

Ev.: Lk 14,1.7-11

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	24. 10.	25. 10.	26. 10.	27. 10.	28. 10.	29. 10.	30. 10.
Antifona	919	934	949	964	1673	996	1666
Žalm	784	783	783	784	786	784	783
Ranní chvály:							
Hymnus	920	935	949	964	1567	997	1666
Antifony	920	935	950	965	1674	998	1014
Žalmy	921	936	950	965	813	998	1014
Kr. čtení a zpěv	923	938	953	969	1674	1001	1668
Antifona k Zach. kantiku	723	939	953	969	1675	1002	1669
Prosby	924	939	953	969	1675	1002	1655
Záv. modlitba	723	939	954	970	1568	1002	1656
Modlitba během dne:							
Hymnus	925	940	954	970	792	1003	1018
Antifony	925	940	955	971	987	1004	1019
Žalmy	926	940	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	927	943	957	973	1676	1006	1021
Záv. modlitba	723	943	957	973	1568	1006	1022
Nešpory:							
	SO						
Hymnus	915	929	944	959	975	1677	1008
Antifony	916	929	945	960	976	1678	1009
Žalmy	916	930	945	960	976	1678	1009
Kr. čtení a zpěv	918	933	947	962	979	1680	1011
Ant. ke kant. P. M.	722	723	948	962	979	1681	1011
Prosby	918	933	948	963	979	1681	1011
Záv. modlitba	723	723	948	963	980	1568	1012
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

NOVINKA

SVATÍ A BLAHOŠLAVENÍ LAICI

Henryk Misztal

Svatost je určena všem, není to jen výsada osob Bohu zasvěcených. Rozsáhlá Misztalova práce podává svědectví o velkém počtu svatých a blahoslavených laiků – od těch, jimž se dostalo světské moci, až po skromné rodiny, které zvláště v dnešní době jsou zářivými příklady, že život s Bohem je možný a tolik potřebný právě při těch nejvšednějších starostech. Publikace obsahuje také italské Sommario, jmenový rejstřík a bohatou bibliografii k tématu. Vyšlo s církevním schválením.

Brož., A5, 592 stran, 455 Kč

NOVINKA

UMUČENÍ KRISTA

Režie: Mel Gibson

Dnes již nejprodávanější film všech dob popisuje posledních 12 hodin života Ježíše Krista. Poměrně brzy se nyní může toto svědectví o vykupitelském činu bohočlověka dostat i do českých rodin zásluhou audio a videonosičů.

Icon productions, 122 minut • Videokazeta – 399 Kč

• DVD – 799 Kč • CD (hudba z filmu) – 429 Kč

PŘIPRAVUJEME

MEZIZPĚVY

Josef Sedoník

Díky reformám II. vatikánského koncilu se mezizpěvy (responziální žalmy) staly nedílnou součástí liturgie. V zájmu brzkého uvedení liturgických změn do praxe přikročil již koncem 60. let příborský varhaník Mgr. Josef Sedoník k postupnému zhudebnování mezizpěvů. Dlouholetá práce se nyní završuje knižním vydáním. Podle Misálu na každý den liturgického roku, vydaného v roce 2000, jsou v jedné publikaci mezizpěvy řazeny v pořadí: nedělní cyklus (A, B, C), slavnosti, svátky a památky, společné mezizpěvy. Následují zpěvy k obřadům Svatého týdne a Velikonočního třídění. Pro jasnější představu o hudebních kvalitách díla byla

QUO VADIS

Scénář: Jerzy Kawalerowicz

Historický velkofilm podle románu Henryka Sienkiewicze. Děj se odehrává za vlády císaře Nerona ve starém Římě. Římské impérium se otřásá v základech. Římský důstojník Marcus Vinicius se zamiluje do krásné dívky jménem Lygia. Po dramatických událostech, jako je požár Říma, Marcus získává lásku své vyvolené. Císař Nero se snaží svést vinu za požár na křesťany a připraví jim krvavou lázeň v areně. Vrcholem her je zápas Lygiina služebníka Ursuse s býkem, na jehož šíji je Lygie připoutána. Dav křičí a žádá milost, Nero musí rozhodnout...

Chronos film, 139 minut, 439 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese

www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2

147/2002

P.P.

TZ

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.